

KOOSÁN ILDIKÓ

KÉPMÁS
MASKEPP

VÁLOGATOTT MŰFORDÍTÁSOK
FRANCIA, NÉMET, ROMÁN KÖLTŐK VERSEIBŐL

KOOSÁN ILDIKÓ
KÉPMÁS – MÁSKÉPP

VÁLOGATOTT MŰFORDÍTÁSOK
FRANCIA, NÉMET, ROMÁN KÖLTŐK VERSEIBŐL

KOOSÁN ILDIKÓ

KÉPMÁS – MÁSKÉPP

VÁLOGATOTT MŰFORDÍTÁSOK
FRANCIA, NÉMET, ROMÁN KÖLTŐK VERSEIBŐL

SZOMBATHELY © 2010

Koosán Ildikó: Képmás – másképp
(válogatott műfordítások)

A fordító magánkiadása

ISBN 978-963-06-9716-3

© Dr Bódor Sándorné Dr. Koosán Ilona
2010

Borítóterv, fotók:
Koosán Ildikó munkái

Nyomdai munkák:
Balogh és Társa Kft.
Szombathely, Károlyi Gáspár tér 4.

*Ajánlom a könyvet
szeretett Szüleim emlékének*

Előszó helyett

Régi vágyamat megvalósítva, az utóbbi években intenzíven kezdtem idegen nyelvű költők műveit magyarátni.

A lehetőség már gimnazista koromban felkeltette érdeklődésemet Nagybányán, ahol gimnáziumi tanulmányaimat végeztem. A román nyelv gyakorlásaként (Édesapám így biztatott: annyi hasznos ember lehetsz az életedben, ahány nyelven beszélsz) először román költők verseivel próbálkoztam.

Hol volt akkor még a szótagszám, rímképlet és egyéb követelmények figyelembevétele? De felfedeztem a játék ízét, örömét, eredményességét, büszke voltam magamra, s a tanárnő is elismerte munkámat.

Így kezdődött.

Később válogatás nélkül fordítottam, ami kezembe került, román, német, francia verseket hobbiból, pillanatnyi fellángolásaként, ismerve magam, hogy az újdonság addig érdekel igazán, amíg átlátom, megértem, és megvalósítom.

Ez a hobbim maradandónak bizonyult. Élvezettel kezdtem újabb és újabb feladathoz mint megszállott rejtvényfejtő, akit hajt a megoldás kényszere.

Fordításaimból nyújtok át a Kedves Olvasónak e kötetben 30 költőtől önkényesen válogatva 81 versfordítást, nekem a legkedvesebbeket.

A korról változó új nyelvi kifejezésmódok használata, az értelmezés és újraértelmezés nemcsak lehetőség, de szükségszerűség is. A korábban magyarárt versek újrafordítása ezért időszerű, a új fordítások irodalmi értékét pedig a nemzeti kultúrák kölcsönös megismerésének igénye fémjelezheti.

Koosán Ildikó

Francia költők

Auteur Anonyme

Jó napot hölgyem

Jó napot hölgyem
Hány óra van?
Éppen délidő.
Ki az ki válaszol?
A kis egér az, Ő,
Na, és merre van?
A kalapban uram,
Vajh' ott mit csinál?
Csipkét minta után.
És vajon kinek?
Párizs hölgyeinek,
akik kalapján a kis szürke egértől
aranyos pompon,
ők a legszebbek, őszintén mondom.

Bonjour madame

Bonjour madame
Quelle heure est-il ?
Il est midi
Qu'est-ce qui l'a dit ?
La petite souris
Où donc est-elle ?
Dans la chapelle
Que fait-elle ?
De la dentelle
Pour qui ?
Pour les dames de Paris
Qui portent des petits souliers gris
Pinpon d'or
La plus belle est en dehors.

Jó estét Holdnagyasszony

Jó esték Holdnagyasszony
vajh' mit csinál ön itt?
Szilvácskákat érlelek
e fiúcskáknak- itt.

Jó napot Nap uracskám!
Vajh' mit csinál ön itt?
Ribizkékét érlelek
e kislánykáknak-itt.

Bonsoir madame la Lune

Bonsoir madame la Lune
Que faites-vous donc là ?
J'fais mûrir des prunes
Pour tous ces enfants-là.

Bonjour monsieur le Soleil
Que faites-vous donc là ?
J'fais mûrir des groseilles
Pour tous ces enfants-là.

2009. május 16.

Guillaume Apollinaire

Búcsú

Letörtem egy szál hangarózsát,
legyen tiéd, az ősz halott,
nem jöhetsz többé, én sem hozzád
őszidő-illat, hangarózsák,
még visszavárlak, jól tudod.

L' adieu

J'ai cueilli ce brin de bruyère
L'automne est motre souviens-t'en
Nous ne nous verrons plus sur terre
Odeur du tepms brin de bruyère
Et souviens –toi que je t'attends.

Szív, korona, tükör

A V
L K Í E
A J Z M
T A S M
T I
O N
T T
Í E
D G
R Y
O L
F Á
G N

K
A R I F SÍR
KI ÁLY T ED JA
ITT A MOTT
KÖLTŐ SZÍVEKBEN SZÜLETIK ÚJRA

Coeur couronne miroir

V C
N E N oe
E R O U
R S M R
E ÉE P
M A
M R
A E
L I
F L
E Á
N U

Q
L R U M R
es ois i eu ent
Tour A touR
Renaissent au coeur des poeteS

Ez
dést a
rő tü
ve kör
sza úgy
visz zár
gyok ja
va Guillaume be
mi Appolinaire é
a ló
nem va
gést ló
zel mat
kép mint
li an
gya

Dans
flets ce
re mi
les roir
sont je
me suis
com en
non Guillaume clos
et Appolinaire vi
ges vant
an com
les me
ne on
gi i
ma

Kikericssek

Törékeny, mérgező virág, színével telt a rét, elérkezett az ősz,
 a tehéncsorda védtelen,
 lassú, de biztos mérge győz
 kék színbe rejtve, s ártatlan lilába.
 Szemed szerelmem, akár a rét virága
 violaszín, és úgy ígéz, mint ez az alkony, ez az őszidő,
 szemed életem őszyirága, észrevétlenül, lassan mérgező.

Gyermekhad szaladgál, játszik, terül a víg zsvivaj,
 harmonikaszó pördül a széllel, messzire ér a dal,
 virágot törnek, – lányt, vagy asszonyt – a bajt hozó gonoszt,
 pilláid megremegnek, varázsát látod derékba -törni most
 a kis virágnak , fű közt remeg, széltől is szenved szegény,

csöndesen dudorászik a pásztorlegény,
 csordája hazafelé baktat, el-elbődül méltóságteljesen,
 elhagyják a bajteremtő rétet, talán örökre, végérvényesen.

Les Colchiques

Le preacute est veaucuteneaucuteneux mais joli en automne
Les vaches y paissant
Lentement s'empoisonnent
Le colchique couleur de cerne et de lilas
Y fleurit tes yeux sont comme cette fleur-la
Violatres comme leur cerne et comme cet automne
Ez ma vie pour tes yeux lentement s'empoisonne.

Les enfants de l'eaucutecole viennent avec fracas
Vecirtus de hoquetons et jounant de l'harmonica
Ils cueillent les colchiques qui sont comme des megraveres
Filles de leurs filles et sont couleur de-tes paupiegraveeres
Qui battent comme les fleurs battent au vent doucement

Le gardien du troupeau chante tout doucement
Tandis que lentes et meauglant les vaches abandonnent
Pour toujours ce grand preacute mal fleuri par l'automne.

A jel

Megértéssel fogadom intő jeleit az ősznek,
élvezem gyümölcsét, nem hódolok többé virágnak,
késő ajándékát így gyűjtöm árva fõmnek,
s mint diófaét, szél súgja bánatom el a világnak.

Őszöm örök, a létezésben kedvenc évszakom,
két kézzel hinti be most áldással a földet,,
hűség kísér, árnyékom a végzet, s gondolatom
akár galambot az est, végső szárnyalásra készítet.

Signe

Je suis soumis au Chef du Signe de l'Automne
Partant j'aime les fruits je déteste les fleurs
Je regrette chacun des baisers que je donne
Tel un noyer gaulé dit au vent ses douleurs

Mon Automne éternelle ô ma saison mentale
Les mains des amantes d'antan jonchent ton sol
Une épouse me suit c'est mon ombre fatale
Les colombes ce soir prennent leur dernier vol

Paul Géraldy

Szüntesd meg kérlek nyilaiddal...

Szüntesd meg kérlek nyilaiddal célba venni
érzékeny, hű szívem, vagy semmi
szánalomra nem számíthatok
Uram? Óh! Szerelmet, barátságot megélni
ne hagyj, ha hozzám méltatlanok!

Quand cesseront vos traits...

Quand cesseront vos traits de la prendre pour cible,
ce coeur que vous fites sensible
et dont vous n'avez pas pitié,
Seigneur? Ah! sauvez-nous de l'amour impossible
et de la déserté amitié!

Viktor Hugo

Szépséges parancsolómnak

Szépség, nem lehet
józanon
kibírni veled,
ez borzalom.

Szólnék, te nem szólsz,
értesz? soha,
sóhajtok, dalolsz,
te mostoha.

Maradnék, elmégy,
fényre ború,
sírok, nevetgélsz,
ez szomorú.

Téved az ember
még bölcsen is,
Szépség, ez egyszer
csalódj te is.

A la belle impérieuse

L'amour, panique
De la raison
Se communique
Par le frisson.

Laissez-moi dire,
N' accordez rien.
Si je soupire,
Chantez, c'est bien.

Si je demmeure,
Triste, á vos pieds.
Et si je pleur,
C'est bien, riez.

Un homme semble
Souvent trompeur.
Mais si je tromble,
Belle, ayez peur.

Jules Supervielle

Váltás

Kortyolt a virradatból
mohón és mind kimúlt
az éjsötét madárhad,
végsőt sóhajt a hold.

A hajnalpír flamingók
lásd, fényt raknak halomra,
ég selyméből a szárnyuk,
s a szellő aranyba fonja.

Echanges

Dans la falque du petit jours
Ont bu les oiseaux nocturnes,
Jusqu'à tomber morts alentour
Au dernier soupir de la lune.

Voici, les falmants de l'aurore
Qui font leur nid dans la lumière,
Avaec la soie de l'horizon
Et le vent doré de leurs ailes.

Paul Verlaine

Chansonette (la Bonne Chanson XXI)

Komor tél után: fényesebb napok
tisztább ég feszül a berkek felett.
Hallom szívemet, gyorsabban dobog,
frissült légben jókedvem ébredsz.

Nekem ma Párizs rideg, elhagyott,
hiszem, az új tavaszt fogadni kész,
hogy átöleljen minden zeg -zugot,
s ezernyi karral tetők erdejét.

Szívemben tavasz épp egy éve élt,
most visszatér szép zöldmájálisom,
őrláng, szikrája gyújt fel szenvedélyt,
eszmény, amibe mosolyom fonom,

hogy ég azúrja hordja koszorúnak
változtathatatlan szerelmemet.
Szép évszak ez, megváltás valómnak,
benne reménység, ünnep, élvezet.

Jöhet a nyár! és jöjjön vissza még
akár az ősz, a tél! Az évszakok
mind kedvesek, de igazat, mesét,
kedvet, ihletet Tőled kaphatok!

La Bonne Chanson

L'hiver a cessé : la lumière est tiède
Et danse, du sol au firmament clair.
Il faut que le cœur le plus triste cède
À l'immense joie éparse dans l'air.

Même ce Paris maussade et malade
Semble faire accueil aux jeunes soleils
Et comme pour une immense accolade
Tend les mille bras de ses toits vermeils.

J'ai depuis un an le printemps dans l'âme
Et le vert retour du doux floréal,
Ainsi qu'une flamme entoure une flamme,
Met de l'idéal sur mon idéal.

Le ciel bleu prolonge, exhausse et couronne
L'immuable azur où rit mon amour.
La saison est belle et ma part est bonne
Et tous mes espoirs ont enfin leur tour.

Que vienne l'été ! que viennent encore
L'automne et l'hiver ! Et chaque saison
Me sera charmante, ô Toi que décore
Cette fantaisie et cette raison !

Green

Íme, gyümölcsök, virágok, lombok és ágak,
szívem is köztük, csak néked tartogatom.
Fehér kezeddél ne taszítsd messze a vágyat,
legyen szép szemednek kedves ma hódolatom.

Beszitált a hajnali harmat, úgy siettem,
kristálycseppje korai széllel ül homlokomon.
Hagyd fáradtságom lábaidnál kipihennem,
ábrándos álmoktól úzótt, tán megnyugodom.

Engedd, hogy fejem duzzadó kebledre hajtsam,
csókjaid visszhangja éled, ha értem üzensz;
Engedd, csillapodni jó viharom magadban,
s aludnom egy keveset, ameddig te is pihensz.

Green

Voici des fruits, des fleurs, des feuilles et des branches
Et puis voici mon cœur qui ne bat que pour vous.
Ne le déchirez pas avec vos deux mains blanches
Et qu'à vos yeux si beaux l'humble présent soit doux.

J'arrive tout couvert encore de rosée
Que le vent du matin vient glacer à mon front.
Souffrez que ma fatigue à vos pieds reposée
Rêve des chers instants qui la délasseront.

Sur votre jeune sein laissez rouler ma tête
Toute sonore encore de vos derniers baisers ;
Laissez-la s'apaiser de la bonne tempête,
Et que je dorme un peu puisque vous reposez.

Érzelmes párbeszéd

A régi parkban dércsipkés a lomb,
e késő órán két árnyalak bolyog.

Ajkuk erőtlen, szemükben hűlt az élet,
bűn hallani a fájó párbeszédet.

A régi parkban dércsipkés a lomb
két kísértetlény a múltban bolyong.

– Emlékszel még a mámoros napokra?
– Miért akarsz emlékeztetni újra?

– Véred gyorsult, ha hallottad nevem?
Akartál engem álmaidban? – Nem.

– Óh, elmondhatatlan! Édes Istenem!
Ajkunk összeért! – Igen, azt hiszem.

– Kék volt az ég, fűtött a nagy remény!
– Remény volt, vers, a sors sötét egén.

Sodródó pihék, két bolyongó kísértet,
az éj hallotta csak e néma párbeszédet.

Colloque sentimental

Dans le vieux parc solitaire et glacé
Deux formes ont tout à l'heure passé.

Leurs yeux sont morts et leurs lèvres sont molles,
Et l'on entend à peine leurs paroles.

Dans le vieux parc solitaire et glacé
Deux spectres ont évoqué le passé.

- Te souvient-il de notre extase ancienne?
- Pourquoi voulez-vous donc qu'il m'en souviennne?

- Ton coeur bat-il toujours à mon seul nom?
Toujours vois-tu mon âme en rêve? - Non.

- Ah! Les beaux jours de bonheur indicible.
Où nous joignons nos bouches! - C'est possible.

- Qu'il était bleu, le ciel et grand l'espoir!
- L'espoir a fui, vaincu vers le ciel noir.

Tels ils marchaient dans les avoines folles,
Et la nuit seul entendit leurs paroles.

Remy Gourmont

Almáskertben

Simone, gyerünk a kertbe
karodon vesszőkosárka.
Rákiáltunk az almafákra,
ha beértünk a kertbe:
Eljött az almaszezon.
Gyerünk a kertbe, Simone,
gyerünk a kertbe.

Darázsraj köröz a fákon,
szállna az édes gyümölcsre:
akárha kaptár zümmögne
morajlik körbe a kánon.
Minden ág tömött nagyon,
gyerünk a kertbe, Simone,
gyerünk a kertbe.

Szedjük le mind egy szálig,
a nemest, a fényes- kényvest,
és borhoz is találsz itt
húsos, savanykás-édest.
Eljött az almaszezon,
gyerünk a kertbe, Simone,
gyerünk a kertbe.

Le verger

Simone, allons au verger
Avec un panier d'osier.
Nous dirons à nos pommiers,
En entrant dans le verger :
Voici la saison des pommes.
Allons au verger, Simone,
Allons au verger.

Les pommiers sont plein de guêpes,
Car les pommes sont très mûres :
Il se fait un grand murmure
Autour du vieux doux-aux-vêpes.
Les pommiers sont pleins de pommes,
Allons au verger, Simone,
Allons au verger.

Nous cueillerons le calville,
Le pigeonnet et la reinette,
Et aussi des pommes à cidre
Dont la chair est un peu doucette.
Voici la saison des pommes,
Allons au verger, Simone,
Allons au verger.

Aurád köré nőnek
– a ruhád, kezed tele,
hajad is parfümös vele –
illatfelhői az ősznek.
Minden ág tömött nagyon,
gyerünk a kertbe, Simone,
gyerünk a kertbe.

Simone, légy te a kertem,
almafám, mézes varázs;
Simone, ne zúgjon más darázs
szívedben, ez az én kertem.
Eljött a darázsszezon,
gyerünk a kertbe, Simone,
gyerünk a kertbe.

Tu auras l'odeur des pommes
Sur ta robe et sur tes mains,
Et tes cheveux seront pleins
Du parfum doux de l'automne.
Les pommiers sont pleins de pommes,
Allons au verger, Simone,
Allons au verger.

Simone, tu seras mon verger
Et mon pommier de doux-aux-vêpes;
Simone, écarte les guêpes
De ton coeur et de mon verger.
Voici la saison des guêpes,
Allons au verger, Simone,
Allons au verger.

Halott levelek

Simone, menjünk, vár az erdő : avarral teli;
moháit, szikláit, ösvényeit az ősz öltözteti.

Simone, kedveled, ha holt avar perreg lépteink felett?

Gyönyörködtető tarka lomb, mégis komor a táj,
törékeny fény a földön, gazdátlan, kósza nyáj!

Simone, kedveled, ha holt avar perreg lépteink felett?

Légies, szelíd sóhaj, e késő alkonyóra,
nyöszörgés, kiáltás, panasz, ha szél dobálja, hordja!

Simone, kedveled, ha holt avar perreg lépteink felett?

Úgy sírnak nyomunkban, ahogy a lélek sírna,
tört szárnycsapás, omló selyem, s füledbe súgja:

Simone, kedveled, ha holt avar perreg lépteink felett?

Leszünk: mi is egy napon elszáradt, holt levél
Leszünk: fölénk az éj terül, elsodor majd a szél.

Simone, kedveled, ha holt avar perreg lépteink felett?

Les feuilles mortes

Simone, allons au bois : les feuilles sont tombées;
Elles recouvrent la mousse, les pierres et les sentiers.

Simone, aimes-tu le bruit des pas sur les feuilles mortes ?

Elles ont des couleurs si douces, des tons si graves,
Elles sont sur la terre de si frêles épaves !

Simone, aimes-tu le bruit des pas sur les feuilles mortes ?

Elles ont l'air si dolent à l'heure du crépuscule,
Elles crient si tendrement, quand le vent les bouscule !

Simone, aimes-tu le bruit des pas sur les feuilles mortes ?

Quand le pied les écrase, elles pleurent comme des âmes,
Elles font un bruit d'ailes ou de robes de femme :

Simone, aimes-tu le bruit des pas sur les feuilles mortes ?

Viens : nous serons un jour de pauvres feuilles mortes.
Viens : déjà la nuit tombe et le vent nous emporte.

Simone, aimes-tu le bruit des pas sur les feuilles mortes ?

Charles Dumont

Ez, talán ez lehet

Ez talán szerelem,
mennyország és pokol,
ez talán szerelem,
most rám került a sor,
nem tudom mi vár itt,
borzong a hátam,
elégek tűzre váltan,
mikor a világ fázik.

Ez talán szerelem,
szívem gyorsan dobog,
órákig gondolkodok
bezárva, ó, egek...
A telefon előtt
szavadra várok én,
a telefon előtt,
s az néma, mint az éj.

C'est peut-être ça

C'est peut-être ça
L'amour, le grand amour
C'est peut-être ça
Qui m'a prise à mon tour
Ce je ne sais trop quoi
Qui fait froid dans le dos
Et soudain donne chaud
Quand tout le monde a froid...

C'est peut-être ça
Qui fait battre le coeur
Et pendant des heures
Vous fera rester là
Devant un téléphone
Pour entendre une voix
Devant un téléphone
Qui ne sonnera pas...

Ez talán szerelem,
mennyország és pokol,
ez talán szerelem?
Most rám került a sor,
oly gyötrő, kényszerű,
vidít és felkavar,
nem tudom mit akar,
és honnan jött elő.

Ez talán szerelem,
nevetek, és sírok,
nyugodni sem bírok.
Éjfélkor ázva-fázva
félmeztelen a zuhogásba,
kiáltozom, boldog vagyok,
kiáltozom, az élet
szebb nem volt soha,
Előre, ázott bolond...
Sorsod nem mostoha...

Ez talán szerelem,
Az a nagy Szerelem?...Igen!

C'est peut-être ça
L'amour, le grand amour
C'est peut-être ça
Qui m'a prise à mon tour
Ce sentiment brutal
Lorsque tout allait bien
De se sentir très mal
Sans savoir d'où ça vient

C'est peut-être ça
Qui fait pleurer de rire
Et vous fait courir
A minuit sous la pluie
Sous la pluie, sans manteau
En gueulant qu'il fait beau
En gueulant que la vie
'y a rien de plus joli...
Avant, juste avant
D'aller se foutre à l'eau...

C'est peut-être ça
L'amour...Le Grand Amour!...

Charles Dumont (Musique)
Michel Vaucaire (Parole)

Jaques Prévert

Kertben

Milliónyi-, s milliónyi évek
sem látszanak elégnek
elmondani rendben
perce az örökkévalóságnak
ha átölelsz
ha átölelek
egy paradús téli hajnalon
a párizsi Montsouris kertben
Párizsban
a földön
a földön, ezen a csillagon.

Le jardin

Des milliers et des milliers d'années
Ne sauraient suffire
Pour dire
La petite seconde d'éternité
Où tu m'as embrassé
Où je t'ai embrassé
Un matin dans la lumière de l'hiver
Au parc Montsouris à Paris
A Paris
Sur la terre
La terre qui est un astre.

Első nap

Fehér lepedők a szekrényben,
vörös lepedők az ágyban,
egy gyermek az anyaméhben,
az anyja küzd fájdalmában,
apa a folyosón, állva,
a folyosó bent a házba'
a ház meg egy kisfaluban,
a falu az éjszakában,
a halál egy sikoltásban,
s a gyermek az élők sorában.

Premier jour

Des draps blancs dans une armoire
Des draps rouges dans un lit
Un enfant dans sa mère
Sa mère dans les douleurs
Le père dans le couloir
Le couloir dans la maison
La maison dans la ville
La ville dans la nuit
La mort dans un cri
Et l'enfant dans la vie

Reggeli

Beletöltötte a kávé
 a csészébe,
 beletöltötte a tejet
 a csésze kávéba,
 bele a cukrot
 a tejeskávéba,
 és kiskanállal
 megkavarta,
 megitta a tejeskávét
 és letette a csészét,
 nem szólt hozzám,
 meggyújtott
 egy cigarettát,
 karikákat fujt
 a füstből,
 leverte a hamut
 a hamutartóba,
 nem szólt hozzám,
 nem pillantott rám,
 fölállt,

föltette
 fejére a kalapját,
 fölvette
 az esőkabátját,
 mivel, hogy esett,
 és kilépett
 az esőbe,
 egy szó nélkül,
 rám se pillantva,
 s én a fejemet
 kezembe temettem,
 és sírtam.

Déjeuner du matin

Il a mis le café
Dans la tasse
Il a mis le lait
Dans la tasse de café
Il a mis le sucre
Dans le café au lait
Avec la petite cuiller
Il a tourné
Il a bu le café au lait
Et il a reposé la tasse
Sans me parler
Il a allumé
Une cigarette
Il a fait des ronds
Avec la fumée
Il a mis les cendres
Dans le cendrier
Sans me parler
Sans me regarder
Il s'est levé

Il a mis
Son chapeau sur sa tête
Il a mis
Son manteau de pluie
Parce qu'il pleuvait
Et il est parti
Sous la pluie
Sans une parole
Sans me regarder
Et moi j'ai pris
Ma tête dans ma main
Et j'ai pleuré.

Bukásra áll

Int a fejével nemet,
de a szíve igent mond mégis,
igent, akiket szeret,
a tanárnak nemet, azért is,
ott ácsorog,
akár, ha kérdésre
megoldást fontolóra venne,
hirtelen nevetni kezd, benne
törlődik minden,
a számok, szavak,
az évek, nevek,
a szöveg, és a mérce,
a tanár intelme ellenére,
míg a jól tanulók zajonganak,
kezébe gyorsan színes krétát ragad,
s a bajt okozó fekete táblán
ábrándjai sorjáznak árván.

Le cancre

Il dit non avec la tête
mais il dit oui avec le coeur
il dit oui à ce qu'il aime
il dit non au professeur
il est debout
on le questionne
et tous les problèmes sont posés
soudain le fou rire le prend
et il efface tout
les chiffres et les mots
les dates et les noms
les phrases et les piges
et malgré les menaces du maître
sous les huées des enfants prodiges
avec des craies de toutes les couleurs
sur le tableau noir du malheur
il dessine le visage du bonheur

Francios Villon

Végballada

A Testamentum immár kész,
véget ért Villon élete,
jöjj el, ha lesz a temetés,
harangzúgás hív, gyászzene.
Vörös lepelben teteme,
hiszen ő mártír, áldozat,
a szerelembe halt bele
akit e sír ma befogad.

És tudom jól, hogy nem hazug,
dárdája űzte pocsolyába,
aki ekként él ide jut,
börtönbe, sírba visz a lába.
Hajtott nappal, s az éjszakába,
higgyétek el, mert így igaz,
megoldott minden alsószoknyát
akit e sír ma befogad

Ballade finale

Ici se clôt le testament
Et finit du pauvre Villon.
Venez à son enterrement,
Quand vous orrez le carillon,
Vêtus rouge com vermillon,
Car en amour mourut martyr :
Ce jura-t-il sur son couillon
Quand de ce monde vout partir.

Et je crois bien que pas n'en ment,
Car chassé fut comme un souillon
De ses amours haineusement,
Tant que, d'ici à Roussillon,
Brosse n'y a ne brossillon
Qui n'eût, ce dit-il sans mentir,
Un lambeau de son cotillon,
Quand de ce monde vout partir.

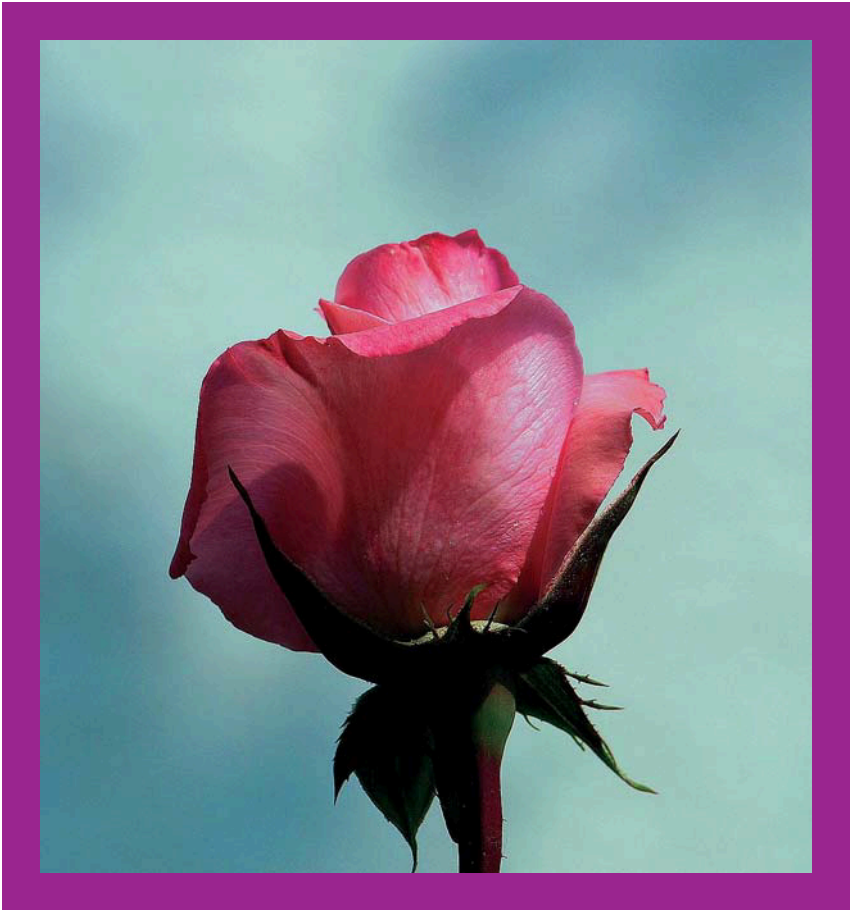
Így élt, és ahogy általában,
jött a vég, nem volt rongya se,
nem volt ki a szemét lezárja.
Szerelemtől immár messzire,
reménytelenség hált vele;
s most puskaszíjon lóg a rab,
(Ő, kiről csodákat mesélnek,
akit e sír ma befogad.

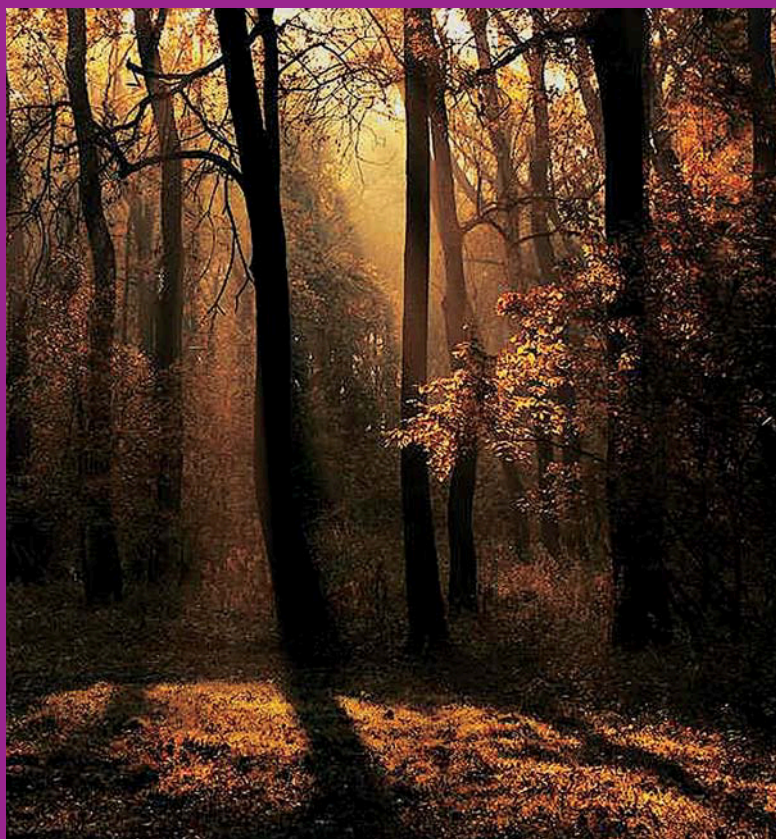
Ajánlás

Herceg, az ember mint sólyom
visszatér, ahonnan elszakadt:
Kortyol a holtak borából
akit e sír ma befogad.

Il est ainsi et tellement,
Quand mourut n'avoit qu'un haillon ;
Qui plus, en mourant, malement
L'époignoit d'Amour l'aiguillon ;
Plus aigu que le ranguillon
D'un baudrier lui faisoit sentir
(C'est de quoi nous émerveillon)
Quand de ce monde vout partir.

Prince, gent comme émerillon,
Sachez qu'il fit au départir :
Un trait but de vin morillon,
Quand de ce monde vout partir.

Német költők

Matthias Claudius

Anya a bölcsőnél

Aludj, fiacskám, te drága!
Te, az apád hasonmása!
Az vagy; bár apád azt mondja,
nem pont ilyen az ő orra.

Épp az imént kérde tőlem
arcocskádba nézve egyre,
s mondta: „Sok van énbőlőlem,
orra, mintha másabb lenne.”

Azt gondolom, még túl kicsi,
később fog hasonlítani;
Mert, ha nem, hát kié volna,
hol tehetnél szert az orra?

Aludj, fiam, apád szava
csupán vicc, nincs semmi gond;
Lehet, hogy az orrát soha,
szívét másold kis poronty!

Die Mutter bei der Wiege

Schlaf, süßer Knabe, süß und mild!
Du deines Vaters Ebenbild!
Das bist du; zwar dein Vater spricht,
Du habest seine Nase nicht.

Nur eben itzo war er hier
Und sah dir ins Gesicht,
Und sprach: „Viel hat er zwar von mir,
Doch meine Nase nicht.“

Mich dünkt es selbst, sie ist zu klein,
Doch muß es seine Nase sein;
Denn wenn's nicht seine Nase wär,
Wo hättest du denn die Nase her?

Schlaf, Knabe, was dein Vater spricht,
Spricht er wohl nur im Scherz;
Hab immer seine Nase nicht,
Und habe nur sein Herz!

A gyermek

mikor a gólyának testvérkét kell hozni,
éppen neki

Most hoz testvérkét a gólya-
Jön, az ablakon át, bedobja
lyukat csíp a Mama lábán,
ilyen a módszere.—

Mama fekszik, retteg, félek...
Kedves Gólya, arra kérlek,
csak kicsit csípj bele.-

Ha, ha, jön a Papa, belép,
ami most lát éppen elég!-
Te könnyezel na, na!
Vagy téged is megcsípett, Papa?

Das Kind

als der Storch ein neues bringen sollte,
für sich allein

Der Storch bringt nun ein Brüderlein –
Er kommt damit ins Fenster herein
Und beißt Mama ein Loch ins Bein,
Das ist so seine Art. – – –

Mama liegt wohl und fürchtet sich ...
O lieber Storch, ich bitte dich,
Beiß doch Mama nicht hart. –

He, he, da kommt Papa herein,
Nun wird er wohl gekommen sein! –
Aber du weinst ja!
Hat er dich auch gebissen, Papa?

Johann Wolfgang von Goethe

A thulei király

Thuléban a nagy király,
egy sírhalomnak rabja,
meghalt a szép leány,
örökül serlegét hagyva.

Szenvedett, hiánya fájt,
búját borba temette,
hívta vígságban mámorát,
serlegét érte emelte.

Mikor halálát várta,
szétosztott várost, földeket
örökül, akinek szánta,
de senkinek a serleget.

Megülni királyi torát
hű lovagok körében,
az ősi sziklapalotát
szemelte ki merészen.

Az ősz Szerelmes végül
ivott ott, s vére gyúlt,
szent serlege kezéből
alá, a tengerbe hullt.

Míg nézte, húzza mélyre
örvény, ár, süllyeszti ott,
megtört a fény szemében:
s többé ő soha nem ivott.

Der König in Thule

Es war ein König in Thule,
Gar treu bis an das Grab,
Dem sterbend seine Buhle
Einen goldnen Becher gab.

Es ging ihm nichts darüber,
Er leert' ihn jeden Schmaus,
Die Augen gingen ihm über,
So oft er trank daraus.

Und als er kam zu sterben,
Zählt' er seine Städt' im Reich,
Gönnt' alles seinen Erben,
Den Becher nicht zugleich.

Er saß beim Königsmahle,
Die Ritter um ihn her,
Auf hohem Vätersaale,
Dort auf dem Schloß am Meer.

Dort stand der alte Zecher,
Trank letzte Lebensglut
Und warf den heil'gen Becher
Hinunter in die Flut.

Er sah ihn stürzen, trinken
Und sinken tief ins Meer.
Die Augen täten ihm sinken:
Trank nie einen Tropfen mehr.

Nektárcseppek

Minerva, mikor kedvencét
Prometheust, hogy köszöntse,
nektárral telt tálacskával
az égből a földre jött le,
belerejtett boldogsággal
hogy a népek tele vággyal
éljenek a művészetnek,
szaladt, mint akit kergetnek,
Jupiter jaj, meg ne lássa;
megbillent az arany tálka,
belőle néhány cseppecske
épp a zöld mezőn esett le.

Közel a szorgos méhecskék
nyomban szívogatni kezdték;
meg egy tarka, dolgos lepke
kapkodta el nagy sietve;
egyedül, csak az idétlen
pók habzsolta harcra készen.

Ők, s a többi szelíd jószág
ízlelgették, ez boldogság!
Tőlük tudták meg a népnek,
örömet rejt a Művészet.

Die Nektartropfen

Als Minerva, jenen Liebling,
Den Prometheus, zu begünst'gen,
Eine volle Nektarschale
Von dem Himmel niederbrachte,
Seine Menschen zu beglücken
Und den Trieb zu holden Künsten
Ihrem Busen einzuflößen,
Eilte sie mit schnellen Füßen,
Daß sie Jupiter nicht sähe;
Und die goldne Schale schwankte,
Und es fielen wenig Tropfen
Auf den grünen Boden nieder.

Emsig waren drauf die Bienen
Hinterher und saugten fleißig;
Kam der Schmetterling geschäftig,
Auch ein Tröpfchen zu erhaschen;
Selbst die ungestalte Spinne
Kroch herbei und sog gewaltig.

Glücklich haben sie gekostet,
Sie und andre zarte Tierchen!
Denn sie teilen mit dem Menschen
Nun das schönste Glück, die Kunst.

Prometheusz

Takard el eged előlem Zeusz
fellegekkel!
Játssz, mint a gyermek
bogáncsot fejelve
tölgyek között, s a hegyormokon;
Kell, hogy e föld
az enyém maradjon
a kunyhóm is, nem te építetted,
és a tűzhelyem
paraszát sem
kell irigyelned tőlem.

Tudom, nincs szegényebb
a Nap alatt mint ti, Istenek!
Nyomorultul élték
áldozatadókból,
imasóhajokból
Ti Fenségtek,
s nélkülöznétek,
gyermek és koldus, meg
hívó bolondok nélkül.

Prometheus

Bedecke deinen Himmel, Zeus,
Mit Wolkendunst
Und übe, dem Knaben gleich,
Der Disteln köpft,
An Eichen dich und Bergeshöhn;
Mußt mir meine Erde
Doch lassen stehn
Und meine Hütte, die du nicht gebaut,
Und meinen Herd,
Um dessen Glut
Du mich beneidest.

Ich kenne nichts Ärmeres
Unter der Sonn als euch, Götter!
Ihr nähret kümmerlich
Von Opfersteuern
Und Gebetshauch
Eure Majestät
Und darbtet, wären
Nicht Kinder und Bettler
Hoffnungsvolle Toren.

Míg gyermek voltam
céltalan, hogy merre, hova,
égboltot kutatott szemem a Nap mögött,
mintha lenne ott fenn
egy fül, aki hallja panaszom,
egy szív, mint enyém,
s szenvedésemben megszán engem.

Ki védett meg
a féktelen Titánok ellen?
Ki mentett meg a haláltól?
Rabszolgaságtól?
Mindezt nem te vitted véghez, egyedül
szenttüzű szívem?
Ifjúi hévért, sikerért
neki hálálkodjam, ki
cserbenhagyva éppen aludt odafent?

Becsüljelek? Miért?
Enyhítettél fájdalmakat
valaha, terhet?
Szüntettél meg könnyet
valaha, aggodalmat?
Férfivé engem nem ugyanaz a
Mindenható Idő
és Végzet formált
Uram, ami téged is?

Da ich ein Kind war,
Nicht wußte, wo aus noch ein,
Kehrt ich mein verirrtes Auge
Zur Sonne, als wenn drüber wär
Ein Ohr, zu hören meine Klage,
Ein Herz wie meins,
Sich des Bedrängten zu erbarmen.

Wer half mir
Wider der Titanen Übermut?
Wer rettete vom Tode mich,
Von Sklaverei?
Hast du nicht alles selbst vollendet,
Heilig glühend Herz?
Und glühtest jung und gut,
Betrogen, Rettungsdank
Dem Schlafenden da droben?

Ich dich ehren? Wofür?
Hast du die Schmerzen gelindert
Je des Beladenen?
Hast du die Tränen gestillet
Je des Geängsteten?
Hat nicht mich zum Manne geschmiedet
Die allmächtige Zeit
Und das ewige Schicksal,
Meine Herrn und deine?

Arra gondoltál
gyűlölöm majd az életet
a pusztába futok,
mert gyermekálmaim virágából
nem ért be minden gyümölcs?

Itt ülök, embert formálok
saját képemre
másolatot, aki mint én,
szened, sír,
élvez, örömet szerez,
s nem figyel rád, ahogy
én sem!

Wähtest du etwa,
Ich sollte das Leben hassen,
In Wüsten fliehen,
Weil nicht alle
Blüenträume reifen?

Hier sitz ich, forme Menschen
Nach meinem Bilde,
Ein Geschlecht, das mir gleich sei,
Zu leiden, zu weinen,
Zu genießen und zu freuen sich,
Und dein nich zu achten,
Wie ich!

1773

Henrich Heine

Új tavasz XXXV.

Semmi baj, a Szerelmemről
tudhat nyíltan a világ,
szépségét dicsérem, lényét
képzeletem járja át.

Virágerdő árnyékában
piheg, megejt a varázs,
telve rejtett rejtelemmel,
izzik titkon a parázs.

Szikra pattan, gyanús szikra
a rózsából- semmi baj!
Bár a világ nem jött tűzbe,
érte lángol ez a dal.

**Neuer Frühlings
XXXV,**

Sorge nie, das ich verrate
Meine Liebe vor dem Welt,
Wenn mein Mund ob deiner Schönheit
Von Metaphern überquell.

Unter einem Wald von Blumen
Liegt, in still verborgner Hut,
Jenes glühende Geheimnis,
Jene tief geheime Glut.

Sprühn einmal verdöchtge Funken
Aus den Rosen- sorge nie!
Diese Welt glaubt nicht an Flammen,
Und sie nimmts für Poesie.

Új Tavasz
XXXIV.

A levélért, amit írtál,
nem okolom magam;
Nem szeretsz többé, itt áll,
leírod hosszasan.

Tizenkét ékes oldal!
Akár egy kézirat!
Minek a részlet, sóhaj,
ha nem engem sirat.

Neuer Frühling
XXXIV.

Der Brief, den du geschrieben,
Er macht mich gar nicht bang;
Du willst mich nicht mehr lieben,
Aber dein Brief ist lang.

Zwölf Seiten ,eng und zierlich!
Ein kleines Manuskript!
Man schreibt nicht so ausführlich,
Wenn man den abschied gibt.

Havas fák alatt

Havas fák alatt a ködben,
hallgatod, a szél süvölt,
tél a sűrű fellegekben
hermelinpalástot ölt.

Idelenn, lásd, megfagyott
az erdő, és a rét tarolt;-
Tél, s talán a teled hívod
hideg szívvel, mint a holt.

Hirtelen havazni kezdett,
fehér pelyhek, hull a bánat,
vihar készül, rád ijesztett,
belep végleg és a fákat.

Hóviharnak csak képzeled,
ifjúságod, nyarad félted;
Tavasz ébred most, fűszeres,
bújócskázik a tél veled.

Keserédes szép varázslat!
Tél kószál a májfaágon,
Hóból tenger virág árad,
szíved lüktet minden szálon.

Neuer Frühling

Unterm weissen Baume sitzend,
Hörst du fern die Winde schrillen,
Sichst, wie oben stumme Wolken
Sich in Nebeldeckel hüllen;

Sichst, wie unten ausgestorben
Wald und Flur, wie kahl geschoren;-
Um dich Winter, in dir Winter,
Und dein Herz ist eingefroren.

Plötzlich fallen auf dich nieder
Weisse Flocken , und verdrossen
Meinst du schon, mit Schneegestöben
Hab der Baume dich übergossen.

Doch es ist kein Schneegetöber,
Merkst es bald mit freudgem Schrecken;
Duftge Frühlingsblüten sind es,
Die dich necken und bedecken.

Welch ein schauersüßer Zauber!
Winter wandelt sich in Maie,
Schnee verwandelt sich in Blüten,
Und dein Herz es lieb aufs neue,

Eduard Mörike

Éjféli

Éj nyugalma már a tájon,
hegyoldalnak dől az álom,
szemén, az idő aranymérlegén,
osztozik békésen a csend, remény;
s buzog a forrás, pezsegve tör elő,
anyjának, az éjnek fülébe suttog ő
a napról mesét,
a máról, ami most véget ért.

Ősi altatódal árad,
nem hallja meg aki fáradt;
égi-kék bár neki csendül édesebben,
szálló órák neki kongnak ott a csendben.
Idézi egyre csak a forrás szavát,
suttog neki a víz álmában tovább
a napról mesét,
a máról, ami most véget ért.

Um Mitternacht

Gelassen stieg die Nacht ans Land,
Lehnt träumend an der Berge Wand,
Ihr Auge sieht die goldne Waage nun
Der Zeit in gleichen Schalen stille ruhn;
Und kecker rauschen die Quellen hervor,
Sie singen der Mutter, der Nacht, ins Ohr
Vom Tage,
Vom heute gewesenen Tage.

Das uralte alte Schlummerlied,
Sie achtets nicht, sie ist es müd,
Ihr klingt des Himmels Bläue süßer noch,
Der flüchtigen Stunden gleichgeschwungnes Joch.
Doch immer behalten die Quellen das Wort,
Es singen die Wasser im Schlafe noch fort
Vom Tage,
Vom heute gewesenen Tage.

1827.

A kertész

Kedvenc nemes lován,
szőre hófehér,
a legszebb herceglány
ügetett felém.

Az út, ahol a ló
táncol kecsesen,
mint arany, csillogó,
féltett fővenyem.

Te rózsaszín kalap,
fel, le döccenő,
ó, dobd egy tolladat
titkon, fejfedő!

És ha tőlem érte
virágom veszed,
végy ezret cserébe,
vidd az összeset!

Der Gaertner

Auf ihrem Leibroesslein,
So weiss wie der Schnee,
Die schoenste Prinzessin
Reit't durch die Allee.

Der Weg, den das Roesslein
Hintanzet so hold,
Der Sand, den ich streute,
Er blinket wie Gold.

Du rosenfarbs Huetlein,
Wohl auf und wohl ab,
O wirf eine Feder
Verstohlen herab!

Und willst du dagegen
Eine Bluete von mir,
Nimm tausend fuer eine,
Nimm alle dafuer!

Az erdőn

Erdőszélen fűben heverve hosszan
kakukkszót hallgatok néha délután;
fénylik a völgy, elringat csöndszaván
az örömteli összhang nyugtatóan.

Szeretek itt, ide nem ér el nyűgöm:
hogyan az elvárásoknak illik megfelelni,
magam vagyok, nem szólhat bele senki,
ha kedvemre ebben gyönyörködöm.

Az úri népség tudom, arra gondol,
jó a költőnek, távol áll a gondtól,
s végül megirigyelnek érte egészen.

Miközben szonett-koszorút kötözgetek egybe,
szinte magától idomul kezembe,
legeltetem szemem e a szép vidéken.

Am Walde

Am Waldsaum kann ich lange Nachmittage,
Dem Kukul horchend, in dem Grase liegen;
Er scheint das Tal gemaechlich einzuwiegen
Im friedevollen Gleichklang seiner Klage.

Da ist mir wohl, und meine schlimmste Plage,
Den Fratzen der Gesellschaft mich zu fuegen,
Hier wird sie mich doch endlich nicht bekriegen,
Wo ich auf eigne Weise mich behage.

Und wenn die feinen Leute nur erst daechten,
Wie schoen Poeten ihre Zeit verschwenden,
Sie wuerden mich zuletzt noch gar beneiden.

Denn des Sonetts gedraengte Kraenze flechten
Sich wie von selber unter meinen Haenden,
Indes die Augen in der Ferne weiden.

Christian Morgenstern

Türelem

Türelem, félelmetes szó!
Aki megél, és elfogad,
megérti, felfogja mért jó,
bölcs az Isten, ha néked ad,!

Geduld...

Geduld, du ungeheures Wort!
Wer dich erlebt, wer dich begreift,
erlebt hinfort, begreift hinfort,
wie Gottheit schafft, wie Gottheit reift!

*Christian Morgenstern :Man muss
aus einem Licht fort in das andre gehen
Ein Spruchbuch*

Rainer Maria Rilke

Jöjj, nézd az érkező tavaszt...

Jöjj, nézd az érkező tavaszt,
s a tengernyi csodát.
Városon épp, hogy átrohan,
erdőben ver tanyát.

Messzire hátrál a hideg,
utcákon át, suhan,
megadva magát szeliden,
elillan nyomtalan.

Will dir den Frühling zeigen...

Will dir den Frühling zeigen,
der hundert Wunder hat.
Der Frühling ist waldeigen,
und kommt nicht in der Stadt.

Nur die weit aus den kalten
Gassen zu zweien gehn,
und sich bei den Händen halten-
dürfen ihn einmal sehn.

Román költők

Stefan Baiatu

Szomorú ünnep

Szállong az első
hópihe, ma fagyott.
Állok az ablaknál,
kérdem, miért vagyok?

Mond meg nekem Uram,
feledtél csupán
morzsányit adni
az álmokból talán?

Hová tűntek az
évek egymásután?
Voltam gyermek,
gyertya fénylett a fán.

Szüleim vajon
mért hagytak magamra?
Mért jött vihar, hogy
őket elragadja?

Odakint tél van,
tél, s a képzelet
hoz csengettyűszót
át a múlt felett.

Szomorú ünnep,
egyedül, magammal,
hozzám már régen
nem látogat az Angyal.

Triste sărbători

Când primii fulgi
Au căzut pe pământ,
Stau la fereastră
Mă-ntreb, cine sunt?

Spune-mi tu Doamne
De ce ai uitat
Să-mi dai o rază
Din tot ce-am visat?

Unde s-au dus
Anii mei, rând pe rând?
Mă văd copil
Lângă brad colindând

Părinții oare,
Unde-au plecat?
Mă-ntreb în noapte;
Ce viscol i-a luat?

E iarnă afară,
E iarnă și-n gând
Aud peste tot
Clopoței sunând

E sărbătoare,
Dar, fără folos
La mine de mult
Nu mai vine vreun Moș.

Valeriu Cercel

Vágyakozás

Vágyom a tornácos régi vályogházat,
távolból érzem, hogy omlik, reped,
vágyom szűz ajkát a tátikavirágnak,
a ringó vetést, hullámzó réteket.

Vágyom a tilinkót, fenyőfák smaragdját,
vágyom a Kárpátok komor láncait,
vágyom a májust, a folyót, a forrást,
szőlő friss levét, ha présen átfolyik.

Vágyom keresztútnál azt a pléhkeresztet,
játékos tavaszi kisbárányokat,
a követ, mit víz sodor egyre messzebb,
s a patakparti vízimalmokat.

Vágyom, ahogy eke barázdába mélyed,
a faragott-díszű székely nagykaput,
ökröket szekérrel, csendben, ahogy lépnek,
s falum, ahol vígak a vasárnapok.

Dor

Mă doare lutul prispei de acasă,
Îl simt departe, coșcovit, crăpat,
Mă doare gura lacomă de coasă
Și lanul când se-alintă legănat,

Mă doare naiul, codrii verzi de brad,
Mă dor Carpații-ncovoiați de trudă,
Mă doare maiul cum bătea pe vad
Și zeama aguridei, verde, crudă,

Mă doare și troița din răscruce
Și mielul fără vină-n primăvară,
Iar piatra, ce pe apă se tot duce,
Mă doare ca și roata de la moară ;

Mă doare brazda, lama de la plug
Și poarta ce prin daltă se ridică,
Mă doare carul, boii de la jug
Și hora-n fiecare dumunică ;

Ó, tedd meg Uram, tedd meg még érettem,
küldj hegyeken túlra éltető napot
a tornácos házra, ahol megszülettem,
barackvirágmézzel terhes illatot.

Tálán egy napon e kínzó vágy a múlté.
Hársillat, ha beleng, édes jázminillat
s a kemencéből frissen vett cipóé,
velük őrizlek meg örökkévalónak.

Mai fă o dată, Doamne, ce-ai făcut,
Înalță-mi Soarele din nou peste colină
Și prispa casei, unde m-am născut,
Prin flori de zarzăr umple-o de lumină,

O zi mai dă-mi să scap de greul dor,
Cu iz de tei s-o cerni și iasomie,
Iar pâinea caldă, scoasă din cuptor,
Să pot mânca din ea o veșnicie

Cezar Boliak

Holnapban van remény

Holnap, újra holnap; és holnaptól már holnap;
Részünk ma fájdalom, holnap talán öröm:
hiszi reménnyel, ki kenyeret kér, nem kap,
s hiszi a gazdag: a nép ezen égövön
a holnaptól várja, hogy bőkezű legyen.

És ez a holnap, vajon e holnap itt a cél?
Ó, tévedés! Örökké sírunk újabb holnapért.
Mában, jelenben élünk, amíg az ember él:
Bánat és gond ma; holnapban van remény:
Ellentmondás az élet; halálos szerelem.

Speranța în ziua de mâine

Mâine și iar mâine; și de mâine, mâine;
Astăzi e durerea, mâine fericirea:
Astfel crede-acela care n-are pâine,
Astfel și bogatul: Toată omenirea
Crede și așteaptă mâine-ntr-ajutor!

Dar ast mâine oară când se ispravește?
O, ce rătăcire! Mâine, e vecia.
Astăzi, este viața, cât omul traiește:
Astăzi, e-ntristarea; Mâine, veselia:
Viața, este vrajbă; Moartea, e amor.

Jonut Caragea

Kint lassan hull a hó

Kint lassan hull a hó, pelyhe a fehér halálnak,
megfagynak a könnyek, gyöngyszemmé válnak.
Vakít a fehérség, szememre ül a bánat,
kint lassan hull a hó, leple a szürke világnak.

Kint lassan hull a hó, megöszülnek a földek,
vagyódom utánad, pillámra hópelyhek ülnek.
Útszéli két ember hóból, és fehér,
kint lassan hull a hó, dacosan küzd a tél

Kint lassan hull a hó, megremegnek a fák,
megremegnek a szentek, az ördögi világ,
remegnek a holtak, a tél rájuk lehel
kint lassan hull a hó, bár sohase múlna el.

Afară ninge rar

Afară ninge rar, cu fulgi de moarte albă
Și lacrimi înghețate îmi sunt lucie salbă,
Iar frigul ascuțit îmi zgârie retina,
Afară ninge rar și neagră e lumina.

Afară ninge rar, încărunțind pământul,
îmi este dor de tine și bate-n geamuri vântul,
La margine de drum, doi oameni de zăpadă,
Afară ninge rar, cu gesturi de bravadă.

Afară ninge rar, și tremură copacii,
Și tremură și sfinții, și tremură și dracii
Și tremură și morții când frigul îi încinge,
Afară ninge rar, și rar afară ninge,

George Bacovia

Hiába

Nem tudok írni
románcot,
esküszöm, hallgat
bennem a lélek,
elkopott színe
a dalnak,
sorsom tévútra tévedt...
Ihletőm,
a titkos szerelem
álarcom csalárdul
levetette...
Leleplezetten
nem tudok írni
románcot,
s látom, hiába
búslulok felette.

Vanitas

Nu-ți mai pot cânta
Românțe,
Toate tac
În jurul meu,
Fals se duce
Cursul vieții,
Negăsind
Un cântec nou...
Agent secret
Mi-a fost iubirea,
Dar nu stiu când
S-a demascat...
Nu-ți mai pot cânta
Românțe,
Si, desigur,
Le-am uitat.

Régi románc

A kéklő égbolt messze már,
hiába álmodoztam én,
rég volt tavasz, elmúlt a nyár,
te nem jöttél!

Vártalak nyári éjeken,
őszbe hervadó réten én,
hársfa-lugasom rejtekén
te nem jöttél!

Késő! Az ősz is itt hagyott,
avart görget messze a szél-
hívtalak sírva, erdönket járva ott,
te nem jöttél!

Zord napok várnak, a tél sötét, komor,
nem gondolsz rám, a vágy megöl,
ha jönnél, nem találsz sehol,
most már ne jöjj!

Ecou de románța

S-a dus albastrul cer senin
Și primăvara s-a sfârșit-
Te-am așteptat în lung suspin,
Tu, n-ai venit!

Și vara, și nopțile ei,
s-a dus, și câmpu-i veștejit-
te-am așteptat pe lângă tei,
Tu, n-ai venit!

Târziu, și toamna a plecat,
Frunzișul tot e răvășit-
Plângând, pe drumuri, te-am chemat,
Tu n-ai venit!

Iar, mâini, cu-al iernii trist pustiu,
De mine-atunci nu vei mai ști-
Nu mai veni, e pre târziu,
Nu mai veni!

D e c e m b e r
(átköltés)

Megtréfál most a vén december...
Nézd, Kedvesem, hó, mint a tenger!
Szólj, hozzanak fát, izzik a parázs,
barátságos ez a tűzropogás.

Fotel mélyén az ember, hogy örül!
Hallgassuk ahogy a fagyos szél füttyül?
Meséljek múltamról órákon át?
Tegyünk fel lemezt?... A szimfóniát?

Szólj, hozzanak forró teát is!
Jégcsapok! Nézd, csillogó kaláris!
Olvasd! Nagyobb tél dül a Sark felett?
Havazik!... Majdhogynem eltemet...

Kellemes meleg, és jó itt nálad,
szent nekem, ami szépíti szobádat.
Nézd, hóhegyek-völgyek, híznak a fák,
ez nem tréfa már... Olvass tovább!

Decembre

Te uită cum ninge decembre...
Spre geamuri, iubito, privește -
Mai spune s-aducă jăratec
Si focul s-aud cum trosnește.

Si mână fotoliul spre sobă,
La horn să ascult vijelia,
Sau zilele mele - totuna -
As vrea să le-nvăt simfonia.

Mai spune s-aducă si ceaiul,
Si vino si tu mai aproape, -
Citeste-mi ceva de la poluri,
Si ningă... zăpada ne-ngroape.

Ce cald e aicea la tine,
Si toate din casă mi-s sfinte, -
Te uită cum ninge decembre...
Nu râde... citeste nainte.

Rövid nap ez, még hosszú este vár ránk,
Szólj, Kedvesem, hozzák be már a lámpánk.
Árad a hó, nézd, kapunk fölé ül,
befagy az ajtó, s kilincse is a dértől.

Havas világ, kilépni sem lehet...
Haza ma innen Kedvesem nem megyek.
Ítéletidő... Nézd, roskad az ág...
Ez nem tréfa már... Olvass tovább!

E ziuă si ce întuneric...
Mai spune s-aducă si lampa -
Te uită, zăpada-i cât gardul,
Si-a prins promoroacă si clampa.

Eu nu mă mai duc azi acasă...
Potop e-napoi si nainte,
Te uită cum ninge decembre...
Nu râde... citeste nainte.

Lucian Blaga

Nyár

Az égbolton- ott messze-hangtalan villámlás
dörgés néha, néha,
s mintha valami hosszú, kitépelt pókláb-szálak
csüngenének a földkaréjra.

Rekkenő hőség.

Ameddig szem ellát csak búzatábla
és hangos tücsökzene.

Éltető fény, kalászkok isszák a búza kebelén
akár, ha csecsemő szopna.
Az idő lomhán szétterül, s pillanatokra
elszunyad a pipacsok között,
fülébe nótát ciripel egy tücsök.

Vară

La orizont-departe-fulgere fără glas
zvâcnesc din când în când
ca niște lungi picioare de păianjen-smulse
din trupul care le purta.

Dogoare.

Pământu-ntreg e numai lan de grâu
și cântec de lăcuste.

În soare spicele își âin la sân grăunțele
ca niște prunci ce sug.
Iar timpul își întinde leneș clipele
și ațipește între flori de mac.
La ureche-i țârâie un greier.

(1920)

Csend

Olyan végtelen csend vesz körül, hallhatom,
akárha zápor, holdsugár verdesi ablakom.

Bennem
a múltból régi hang ébred,
dal, a vágyról szól, mintha érteném,
de nem az enyém.

A régieknek- mesélik- akik idő előtt mentek el,
s erükben pezsgett még a vér,
űzte igazi, nagy szenvedély,
szenvedélyük napvilágra tör,
jön,
jön, izzik tovább s újra éled
bennünk
a meg nem élt élet.

Olyan végtelen csend vesz körül, hallhatom,
akárha zápor, holdsugár verdesi ablakom.

Ó, ki mondja meg- a lélek kinek szívében dalol tovább,
s te egyszer századok múltán
a csend sejtelmes, édes húrján,
a sötétség hárfahangján - elfojtott szenvedélyedet
hol sírod el, s fájdalmas életed? Kimondja meg?
Ki mondja meg?

Liniste

Atâta liniște-i în jur de-mi pare că aud
cum se izbesc de geamuri razele de lună.

În piept
mi s-a trezit un glas străin
și-un cântec cânta-n mine-un dor
ce nu-i al meu.

Se spune că strămoșii cari au murit fără de vreme,
cu sânge tânăr înca-n vine,
cu patimi mari în sânge,
cu soare viu în patimi,
vin,
vin sa-și trăiasca mai departe
în noi
viața netrăita.

Atâta liniște-i în jur de-mi pare că aud
cum se izbesc de geamuri razele de lună.

O, cine știe – suflete,-n ce piept îți vei cânta
și tu odată peste veacuri
pe coarde dulci de liniște,
pe harfă de-ntuneric – dorul sugrumat
și frânta bucurie de viață? Cine știe?
Cine știe?

Cseppkövek

Hallgatásom - a lélek bennem -
dermedt csipkedész,
aszkéta kőszobor,
úgy hiszem
cseppkő vagyok barlangóriásba zárva,
kőboltozata az egem.
Csönd,
csönd,
csönd- cseppek a fényből,
békeségpermet hull szakadatlan
az égből,
s megkövül- itt belül, magamban.

Stalactita

Tăcerea mi- este duhul-
și-ncreminit cum stau și pașnic
ca un ascet de piatră,
îmi pare
că sunt o stalactită într-o grotă uriașă,
in care cerul este bolta.
Lin,
lin,
lin- picuri de lumină
și srtopi de pace –cad neconținut
din cer
și împietresc- în mine.

Mi és a Föld

Sűrű a csillaghullás, milyen sűrű ma éjjel.
A Földet mintha az Éjszaka Démona tartaná kezével
s mint taplót, kéjjel
csiholja, hátha belobban.
Ezen az éjszakán, ebben a
csillaghullásban fiatal tested
elvarázsol, parázslík karomban
mint lángokban a máglya.
Örület,
karjaim, akár a lángnyelvek nyújtóznak feléd,
megolvasztani meztelen vállaid húsét,
beszívni kiéhezetten, oldódjon bennem
erőd, a véred, büszkeséged, a tavasz, ha testet ölt.
Hajnalban, mikor a nap felégeti az éjjelt,
hamvai eltűnnek, úgy hordja széjjel
a szél ahogy vágyunkat is,
e hajnalon azt akarom, mi is
hamvadjunk el,
mi és- a föld.

Noi și pământul

Atâtea stele cad în noaptea asta.
Demonul nopții ține parcă-n mâni pământul
și suflă peste-o iască
năprasnic să-l aprindă.
În noaptea asta-n care cad
atâtea stele, tânărul său trup
de vrăjitoare-mi arde-n brațe
ca-n flăcările unui rug.
Nebun,
ca niște limbi de foc eu brațele-mi întind,
ca să-ți topesc zăpada umerilor goi,
și ca să-ți sorb, flămând să-ți mistui
puterea, sângele, mândria, primăvara, totul.
În zori când ziua va aprinde noaptea,
Când scrumul nopții o să piara dus
de-un vânt spre-apus,
în zori de zi aș vrea să fim și noi
cenușa,
noi și - pământul

Mihai Eminescu

Mért hajladozol?...

(átköltés)

– Mért hajladozol erdőm, miért,
 eső nem áztat, vihar nem borzol,
 ágaiddal a földet karolva?
 Mért nem ringhatok én köddé karodba,
 ha időm múlik, szólít az óra!
 Fogynak a napok, tárulkozik az éjjel,
 lombom ritkul, szél tépázza széjjel,
 levelek hullnak, válik mind az ágtól,
 -mert itt a tél, nyaram tüze már távol-
 kik dalaim hordozták büszke lázzal,
 hát mért nem visz el engem is magával?
 Mért nem szállhatok messze innen
 megannyi elnémult madárral,
 ágacskaim felett akik most rendben
 rajokban szállnak a fellegekben,
 gondolatok, poklaim, s egük,
 szerencsém is ott száll velük.
 Viszik a fényt egyre, míg végül
 az égajl végképp elsötétül.
 Visz tőlem mindent a pillanat,
 meg-megráz újra, s kifosztva hagy
 szárnysegetten a dermedésben,
 magányban, koldusként, szegényen,
 mert ami volt, mindaz már emlék,
 -csak vágyam él - bár velük mennék!

Ce te legeni

- Ce te legeni, codrule,
Fara ploaie, fara vint,
Cu crengile éa pamint?
- De ce nu m-as legana,
Daca trece vremea mea!
Ziua scade, noaptea creste
Si frunzisul mi-l rareste.
Bate vintul frunza-n dunga -
Cintaretii mi-i alunga;
Bate vintul dintr-o parte -
Iarna-i ici, vara-i departe.
Si de ce sa nu ma plec,
Daca pasarile trec!
Peste virf de ramurele
Trec in stoluri rindunele,
Ducind gindurile mele
Si norocul meu cu ele.
Si se duc pe rind, pe rind,
Zarea lumii-ntunecind,
Si se duc ca clipele,
Si ma lasa pustiit,
Vestejit si amortit
Si cu doru-mi singurel,
De ma-ngin numai cu el!

Álmos kis madárfiák

Elrejt a hűvös lombos ág
ti álmos kis madárfiák,
fészekaljában puha ágy-
Jó éjszakát!

Forrás, csöndsóhaj csobbanat,
béke szunnyad a fák alatt;
kertecske ringat virágokat-
Szép álmokat !

Hattyúk a sima alkonyvízen
nádasba úsznak szelíden-
Hótiszta angyalréteken
szép álmuk legyen!

Ó, e tündéri éjszakák,
feljön a hold, s harmóniát
varázsol égen, földön át-
Jó éjszakát!

Somnoroase pasarele

Somnoroase pasarele
Pe la cuiburi se aduna
Sa ascund in remurele-
Noapte buna!

Doar izvoarele suspina,
Pe cand cordul negru tace;
Dorm si florile-n gradina-
Dorm in pace!

Trece lebada pe ape
Intre trestii sa se culce-
Fie-ti ingerii aproape,
Somnul dulce!

Peste-a noptii feerie
Se ridica mindra luna
Totu-i vis si armonie-
Noapte buna!

Kint már az ősz

Kint már az ősz borong, megszínesült avar,
eső veri az ablakot, süvöltve fúj a szél;
Tornyosul eléd halomnyi felbontott levél,
az életere gondolsz, ez most felkavar.

Eltékozolt napok, banális semmiségek!
Ajtód magadra zárod, senki ne kopogjon;
Lucskos, bolond idő, párát küld rá az alkony,
a tűz lobogva ég, ábrándozik a lélek.

Gondom felejtve kutatok én is emlékek között,
sodródok parttalan egy volt mesevilágba,
tudom, csak bennem él, elnyeli majd a köd;

Egyszerre, mintha lenge selyem suhogna,
deszkapadlón puha, könnyű lépés neszez...
Két vékony, kis hideg kéz szemeim befonja.

Afară-i toamnă

Afară-i toamnă, frunza'împrăștiată,
Iar vântul svârtă'n geamuri grele picuri;
Și tu citești scrisoare din roase plicuri
Și într'un ceas gândești la viața toată.

Pierzându-ți timpul tău cu dulci nimicuri,
N'ai vrea ca nimeni'n ușa ta să bată;
Dar și mai bine-i, când afară-i sloată,
Să stat visând la foc, de somn să picuri.

Și eu astfel mă uit din jet de gânduri,
Visez la basmul vechiu al zânei Doghii,
In juru-mi ceața crește rânduri-rânduri;

De odat'aud foșnirea unei rochii,
Un moale pas abia atins de scânduri...
Iar mâni subțiri și reci mi-acoper ochii.

Szirtek fölé

Szirtek fölé kúszik a hold,
erdő-mélyen lomb se rezzen,
égerágak közt rekedten
havasi kürt bűg, búsong

messziről, s mind nő a távol,
egyre halkul, suttogó,
mintha várna, hívna óh,
halni lelkem ég a vágytól.

Mért hallgatsz el, varázsoddal
szívem csordultig tele?
Kedves kürtöm, szólna-e
majd egyszer értem is a dal?

Peste vârfuri

Peste vârfuri trece lună,
Codru-și bate frunza lin,
Dintre ramuri de arin
Melancolic cornul sună.

Mai departe, mai departe,
Mai incet, tot mai incet,
Sufletu-mi nemângâiet
Îndulcind cu dor de moarte.

De ce taci, când fermecată
Inima-mi spre tine-ntorn?
Mai suna-vei dulce corn,
Pentru mine vre odată?

Viszontlátás

-Erdő, erdő, kis erdőcském,
hogy vagy mindig én kedveském?
Amióta nem láttalak
szállt az idő, úgy elszaladt.
Csöndjeid rég nem hallgattam,
idegenben elmaradtam.

-Nézd, én vagyok aki voltam,
téllal, viharral dacoltam,
ágacskáimat letörte,
vizeimet jéggel fődte,
ösvényeim behavazta,
madaraim elzavarta;
Mégis, vagyok aki voltam,
nyártól édes dalt tanultam,
minden kincsem odaadtam,
forrásokhoz ösvényt hagytam,
korsót tölték, így lett tele,
rólam szólt a nők éneke.

Revedere

- Codrule, codrușule,
Ce mai faci, drăgușule,
Că de când nu ne-am văzut
Multă vreme au trecut
Și de când m-am depărtat,
Multă lume am umblat.

- Ia, eu fac ce fac de mult,
Iarna viscolu-l ascult,
Crengile-mi rupându-le,
Apele-astupându-le,
Troienind cărările
Și gonind cântările;
Și mai fac ce fac de mult,
Vara doina mi-o ascult
Pe cărarea spre izvor
Ce le-am dat-o tuturor,
Umplându-și cofeile,
Mi-o cântă femeile.

-Erdőm, te adsz nekem csendet,
idők jönnek, idők mennek,
fiatal vagy, s míg létezel
mindig fiatalabb leszel.

- Bennünk élnek a századok,
tóban ahogy csillag ragyog,
ad az idő, jót vagy rosszat,
vihar téphet, lomb susoghat,
rossz sorsból is jó lesz talán,
hullám kél, terül a Dunán;
Csak az ember állhatatlan,
bolyong, kószál szakadatlan,
helyünkön mi megmaradunk,
voltunk, ahogy ma is vagyunk:
Végtelenség, puha csendben,
oázis a kőtengerben,
napsugárral, holdas fénnel,
erdők, forrás hús vizével.

- Codrule cu râuri line,
Vreme trece, vreme vine,
Tu din tânăr precum ești
Tot mereu întinerești.

- Ce mi-i vremea, când de veacuri
Stele-mi scânteie pe lacuri,
Că de-i vremea rea sau bună,
Vântu-mi bate, frunza-mi sună;
Și de-i vremea bună, rea,
Mie-mi curge Dunărea.
Numai omu-i schimbător,
Pe pământ rătăcitor,
Iar noi locului ne ținem,
Cum am fost așa rămânem:
Marea și cu râurile,
Lumea cu pustiuurile,
Luna și cu soarele,
Codrul cu izvoarele.

Ó maradj

„Ó maradj, maradj itt nálam,
szeretlek, te kis legény!
Minden rejtett óhajtásod
én ismerem, én, csak én;

Hús árnyaim homályában
akár herceg is lehetsz,
víz tükrözi tiszta mélyén
fénylő fekete szemed;

Túl a patak csobbanáson,
füvek rebbenő neszén,
szarvascsorda vágatását
hallod, s titkos szép zeném;

Látlak, elcsábít varázsom,
szelíd, ringat, nincs szavad,
kristálytiszta vízbe mártod
mezítelen lábadat

Teliholddal kósza fények
a tavon, ha felragyognak,
éveid egy percnek tűnnek,
boldog perced századoknak.”

Így szólt csendesen az erdő,
s égboltként hajolt fölém;
Fütyürészett és nevetve
rétre ment a kis legény.

Ma, ha hívna, visszatérnék,
nem értem mért nem lehet...
Hová tűntél gyermekkorom,
s erdóm hová tűnt veled?

O, RAMII

„O, ramii, ramii la mine,
Te iubesc atit de mult!
Ale tale doruri toate
Numai eu stiu sa le-ascult;

In al umbrei intuneric
Te asaman unui print,
Ce se uit-adinc in ape
Cu ochi negri si cuminti;

Si prin vuietul de valuri,
Prin miscarea naltei ierbi,
Eu te fac s-auzi in taina
Mersul cirdului de cerbi;

Eu te vad rapit de farmec
Cum ingini cu glas domol,
In a apei stralucire
Intinzind piciorul gol

Si privind in luna plina
La vapaia de pe lacuri,
Anii tai se par ca clipe,
Clipe dulci se par ca veacuri.”

Astfel zise lin padurea,
Bolti asupra-mi clatinind;
Suieram l-a ei chemare
S-am iesit in cimp rizind.

Astazi chiar de m-as intoarce
A-ntelege n-o mai pot...
Unde esti, copilarie,
Cu padurea ta cu tot?

Éjszakáim...

Elcsendesül az éj, kandallóban lassan kialakuló parázs
 tűztáncát pamlagom sarkából merengve nézem,
 míg az álom pillangó-röptű fátylát pillámra hullni érzem,
 szobámban kialszik a fény, befon a puha varázs.

Akkor jössz felém az éji homályból te vágyott árnyalak,
 fehérén akár a tél, ragyogón, napsugaram a nyárból,
 mellém ülsz kedves, nyakamban már, -és átnyalábol-
 karod.....kutatva nézed sápadt arcomat.

Puha-fehér, illatos karok régről ismerős
 érintése enyém, újra enyém, fejed mellemre téved,
 aztán úgy teszel, mint aki édes álomból ébred,
 göndör fürtjeim könnyű kis kezekkel- merthogy sietős-

simítod el homlokom fölül játékos merészen,
 -gondolván, hogy alszom,- ravaszul, egészen,
 ajkaddal érinted pillám, homlokom közepén,
 s köddé válsz, meggyötört lelkem égeti a szégyen.

Ó! megidézlek, te csöndes, tiszta emlék, visszajársz...
 Ó! megidézlek, míg ifjúságom fénylik akár a nap,
 illatod virágból, ízéd harmatból gyűjtöm, szabad,
 míg fiatal a szívem, arcom nem barázdálja ránc.

Noaptea...

Noaptea potolit și vânăt arde focul în cămin;
 Dintr-un colț pe-o sofă roșă eu în fața lui privesc,
 Pân' ce mintea îmi adoarme, pân' ce genele-mi clipesc;
 Lumânarea-i stinsă-n casă... somnu-i cald, molatic, lin.

Atunci tu prin întuneric te apropii surâzândă,
 Albă ca zăpada iernei, dulce ca o zi de vară;
 Pe genunchi îmi șezi, iubito, brațele-ți îmi înconjoară
 Gâtul... iar tu cu iubire privești fața mea pâlindă.

Cu-ale tale brațe albe, moi, rotunde, parfumate,
 Tu grumazul mi-l înlănțui, pe-al meu piept capul ți-l culci;
 Și-apoi ca din vis trezită, cu mâinuțe albe, dulci,
 De pe fruntea mea cea tristă tu dai vițe-ntr-o parte.

Netezești încet și leneș fruntea mea cea liniștită
 Și gândind că dorm, șireato, apeși gura ta de foc
 Pe-ai mei ochi închiși ca somnul și pe frunte-mi în mijloc
 Și surâzi, cum râde visul într-o inimă-ndrăgită.

O! desmiardă, pân' ce fruntea-mi este netedă și lină,
 O! desmiardă, pân-ești jună ca lumina cea din soare,
 Pân-ești clară ca o rouă, pân-ești dulce ca o floare,
 Pân' nu-i fața mea zbârcită, pân' nu-i inima bătrână.

Erdő mélyről végre már...

Erdő mélyről végre már
fényre száll a sok madár,
mogyorófa-lomb alatt
vidám tisztás hívogat.
Tisztás mellett a csalitban,
kócos nádas, kis tó csillan,
vítükre az alkony- este
nézegeti magát rendre,
és a holdfény, meg a nap is,
és a vándormadarak is,
és a hold meg a csillagok
és a átsuhanó sasok,
és az arcod benne ragyog.

La mijloc de codru...

La mijloc de codru des
Toate pasarile ies,
Din huceag de alunis,
La voiosul luminis,
Luminis de linga balta,
Care-n trestia inalta
Leganindu-se din unde,
In adincu-i se patrunde
Si de luna si de soare
Si de pasari calatoare,
Si de luna si de stele
Si de zbor de rindunele
Si de chipul dragei mele.

Óda

(antik metrumban)

Nem hittem, én balga, tanulni kell a halált is;
Víg ifjúságom védőn köpenyegébe takar,
míg szemeimmal felérek egészen az égig
büszke magányban.

De jöttél te akkor, s utamba keveredtél,
fájdalma, búja az égi gyönyörnek...
Halálra kínzol, gyötörsz a végletekig,
irgalom nélkül.

Elevenen elégek én, mint Nessus, vagy
Heraklész a véres, mérgezett ingben;
Tüzemet világok tengervizével oltani is
lehetetlen.

Elemésztenek az álmok, pusztul a lélek,
Saját máglyámon lángolva égek....
Vajon léphetek-e a halhatatlanság küszöbén
vissza a létbe mint Főnix?

Elvesztessz szemeddel, letérítsz útamról,
bánat vagy, gyönyör, minek tagadjam;
Meghalnék csöndben, hogy magam,
magamnak visszaadjam!

Oda
(in metru antic)

Nu credeam sa-nvat a muri vrodata;
Pururi tanar, infasurat in manta-mi,
Ochii mei naltam visatori la steaua
Singuratatii.

Cand deodata tu rasarisi in calea-mi,
Suferinta tu, dureros de dulce...
Pan-in fund baii voluptatea mortii
Ne induratoare.

Jalnic ard de viu chinuit ca Nessus,
Ori ca Hercul inveninat de haina-i;
Focul meu a-l stinge nu pot cu toate
Apele marii.

De-al meu propriu vis, mistuit ma vaet,
Pe-al meu propriu rug ma topesc in flacari...
Pot sa mai renviu luminos din el ca
Pasarea Phoenix?

Piara-mi ochii turburatori din cale,
Vino iar in san, nepasare trista;
Ca sa pot muri linistit, pe mine
Mie reda-ma!

Száz árbócos

Indul száz árbócos éppen
védett parttól elszakadva,
vajon hány marad majd épen
hullámtáncban, szélviharba’?

Hát a vándorló madárhad,
földkörüli küldetéssel,
mennyi pusztul tengerekbe,
hullámsírba sarki széllel?

És kit hajt a vakszerencse
könnyű eszmeképzetekkel,
fájdalma egy őszi este
mért dúlt tenger, vad szelekkel.

Ha nem örök, sérthetetlen
ami lényegül a dalban,
a hírnév is tovalebbsen,
hullámtáncban, szélviharban.

Dintre sute de catarge

Dintre sute de catarge
Care lasă malurile,
Câte oare le vor sparge
Vânturile, valurile?

Dintre pasări călătoare,
ce străbat pământurile,
câta-o le'nnece oare
Valurile, vânturile?

De-i goni fie norocul
Fie idealurile,
Te urmează în tot locul
Vânturile, valurile.

Ne'nțeles rămâne gândul
Ce-ți străbate cânturile,
Sboară vecinic, îngânându-l
Valurile, vânturile.

Octavian Goga

Távol

Nézd, a holdudvar ma fényes,
nyugalmat ígér az este,
lenn a házunk küszöbét is
ezüstös fény keretezte.

Feszülő csend a pillanat,
riadt vad remegő teste,
csupa rejtett keserűség
ez az őszi holdas este.

Talán, mert a fák siratják,
hulló levelüket éppen,
s egy remegő dallam éled
valahol a messzeségben.

Érzem tisztán, lelkemben is
úgy szorongat, öl a bánat,
szeretném most újra látni
azt a falut, azt a házat.

De parte

Vezi luna-n cingătoarea
Aprinsei bolți albastre,
Argintul ei tivește
Și pragul casei noastre.

Și uite,-n clipa asta
Eu nu știu ce mă-ndeamnă
Să simt întreg amarul
Acestei nopți de toamnă.

Dar parcă plâng copacii
Din frunzele lor moarte,
Și parc-aud un cântec
Cum tremură departe.

Aieva simt în suflet
Cum jalea lui m-apasă-
Aș vrea să fiu acuma
În sat la noi, acasă.

Hallgatni a szelíd hangú
ősz esőt cseperegni,
gondtól terhes ősz fejemet
anyám ölébe temetni.

Ő, szegény, megsimogatná
puhán fáradt homlokom,
szerencsémét ott kutatná
gyérülő hajszálamon.

Lassan magához ölelne;
Arca megtört, láthatom,
mennyi remény, újrakezdés,
mennyi megélt fájdalom.

Emlékezem, mintha könnye
arcomra peregne még,
melegség ébred szívemben,
megolvad a hó, a jég.

S-ascult cântarea blândă
Cum picură domoală,
Și capul greu de gânduri
Să-l culc la mama-n poală.

Ea, biata, să-mi sărute
Șuvițele pe frunte,
Norocul să mi-l vadă
În firele cărunte.

Incetișor la sânu-i
Obrajii să-mi îngroape,
Și lacrima nădejdi
Să-i tremure-n pleoape.

Și lacrima nădejdi
Pe fruntea mea să cadă:
Un picur de văpaie
Pe un bulgăr de zăpadă.

Ion Minulescu

Akvarell

A városban, ahol háromszor is esik egy héten,
a városiak vigyáznak
a járdán, egymást fogják kézen,
és a városban, ahol háromszor is esik egy héten,
a kiszolgált, nyikorgó esernyők alatt,
-bár meghajlanak
az esőtől ami rászakad-,
városiak lépkednek a járdán
félszegen,- kirakatból életre kelt játékbábuk- árván.

A városban, mert háromszor is esik egy héten,
nem visszhangzik a járda mástól,
csak a lépéskoppanásától, akik egymást fogják kézen,
s hallgatják
gondban
a zuhogó eső érdes ritmusát,
ahogy lohol esernyőn,
csatornákon át,
és az égből
mint kisajtolt tejsavó
szivárog a létezés szorongva,
monotonon,
hiábavalón,
mintha ott se volna...

Acuarelă

În orasu-n care ploua de trei ori pe saptamâna
 Orasenii, pe trotuare,
 Merg tinându-se de mâna,
 Si-n orasu-n care ploua de trei ori pe saptamâna,
 De sub vechile umbrele, ce suspina
 Si se-ndoaie,
 Umede de-atâta ploaie,
 Orasenii pe trotuare
 Par pushi automate, date jos din galantare.

În orasu-n care ploua de trei ori pe saptamâna
 Nu rasuna pe trotuare
 Decât pasii celor care merg tinându-se de mâna,
 Numarând
 În gând
 Cadenta picaturilor de ploaie,
 Ce coboara din umbrele,
 Din burlane
 Si din cer
 Cu puterea unui ser
 Datator de viata lenta,
 Monotona,
 Inutila
 Si absentă...

A városban, ahol háromszor is esik egy héten
öreg pár, innen a házból,
két tört játék a játék-babákból-
típeg egyedül, kéz-a kézben...

În orasu-n care ploua de trei ori pe saptamâna
Un batrân si o batrâna -
Doua jucarii stricate -
Merg tinându-se de mâna...

Annak, aki rászéd

Tudom, lehet, hogy megcsalsz, akár már holnap...
De mert ma nekem adod magad egészen,
megbocsátom, -talán érthető-
e régi bűnt,
nem te vagy az első vétkező!...

Rád várakozva,
te legszebb lány valamennyi közt emlékeimben,
illatos füstölőt égetek háromágú csillogó ezüstben,
ágyad szegfűvel hintettem tele
s pipacssal-
vérvörös minden virág ma-
fenyőillatot, balzsamot lehel a csipkés, tiszta párna,
aztán a faliszőnyegbe bújva, mint vázában mirtusz
három zöldellő citromágacska vár,
s egy szál száradt Eukaliptusz.

Celei care minte

Eu știu c-ai să mă înșeli chiar mâine...
Dar fiindcă azi mi te dai toată,
Am să te iert-
E vechi păcatul
Și nu ești prima vinovată!...

În cinstea ta,
Cea mai frumoasă dintre toate fetele ce mint,
Am ars miresme-otrăvitoare în trepieduri de argint,
În pat ți-am presărat garoafe
Și maci-
Tot flori însângerate-
Și cu parfum de brad pătat-am dantela pernelor curate,
Iar în covorul din perete ca și-ntr-o glastră am înfipt
Trei ramuri verzi de lămâiță
Și-un ram uscat de-Eucalipt.

De íme,
elütötte az éjfél...
Varázsidőnek hitték a múltba'-
szerelemükkel mikor a szeretők mérget, s gyönyört szívnak ma-
gukba...
Hát jöjj,
jöjj, bontsd ki elefántcsontfésűvel hajad,
hatolj belém az Ámítás tekintetével,
égő Valóság- ajakad
kérdesse meg:
Nőid közt hány volt szerencsés, kivel így lehettél,
belehaltak-e,
s hány rossz nő, akit bár szeretnél, nem tudsz elfeledni?...

Tudom, lehet, hogy megcsalsz, akár már holnap...
De mert ma neked adod magad egészen,
megbocsátom, -talán érthető-
e régi bűnt,
nem te vagy az első vétkező!...

Dar iată,
Bate miezul nopții...
E ora când amanții,-alt'dată,
Sorbeau cu-amantele-mpreună otrva binecuvântată...
Deci vino,
Vino și desprinde-ți din pieptenul de fildeș părul,
Înfinge-ți în priviri Minciuna
Și-n caldul buzei Adevărul
Și spune-mi:
Dintre câți avură norocul să te aibă așa
Câți au murit
Și câți blestemă de-a nu te fi putut uita?...

Eu știu c-ai să mă-nșeli chiar mâine...
Dar fiindcă azi mi te dai toată,
Am să te iert-
E vechi păcatul
Și nu ești prima vinovată!...

Nem kérem tőled a csókok szeplőtlen, tiszta beszédét,
nem kérek, - minek-
semmit abból, amit másoknak mondtál,
csak azt, amit még soha senkinek.
És nem kérek bolondos szenvedélyt vég nélkül öledbe,
nem kérek
semmit, amit egy sápadt költő
koldul, örökön örökké, számkivetve,
csupán egy pillanatot adj, ha tudsz cserébe
a pillanatok sorából, hogy aztán végül
töltse be lelkem az a pohárnyi mézsör,
s fonjál hajamba zöld babérkoszorút,
tekintetünkben
lássuk megkövülni szeplőtelen szerelmünk hazugsághangjait
míg mi hallgatagon-
heverünk mint két árnyék, a virághalmokon-
megtetézve az éj varázsait,
szolgálunk neki holnap hajnalig!...

De ce nu-ți cer vorbe-mperecheate de săruturi,
Nu-ți cer să-mi spui
Nimic din tot ce-ai spus la alții,
Ci tot ce n-ai spus nimănui.
Și nu-ți cer patima nebună și fără de sfârșit,
Nu-ți cer
Nimic din ce poetul palid
Cerșește-n veci, stingher,
Voi doar să-mi schimbi de poți o clipă
Din șirul clipelor la fel,
Să-mi torni în suflet infinitul unui pahar de hidromel,
În păr să-mi împletești cununa de laur verde
Și-n priviri
Să-mi împietrești pe veci minciuna neprihănitelor iubiri.
Și-așa, tăcuți-
Ca două umbre, trântiți pe maldărul de flori-
Să-ncepem slujba-n miez de noapte
Și mâine s-o sfârșim în zori!

Lesz...

Lesz még egy meleg május éj
 mikor újra
 kertembe lépsz.
 Elvadult homokfövenye
 fehér cipőcskéd szórja be, várlak remegve...
 Egy találkozás még, a múltból érkezett,
 a fák mosolyban fürdenek...

Bezárt ablakaim kinyílnak újra, s láthatod
 fehér szekrénykén a vázában hagyott
 elszáradt fakult margarétacsokor
 remegni fog
 kísértetiesen, s mintha Miserere hangja szólna!...
 Lesz még egy meleg május éj.
 S ha eljössz valóba
 az „Olimpia” kép holt arca újra él,
 lihegve üt a falóra, szobámban akkor
 szőnyegek vonaglanak némán a padlón...

Egy bolondos szellem ellebeg
 mélykék pamlag,
 fehér csipketerítők felett,
 szárnyai ellobbantják a gyertyalángot,
 és mi,
 megszeppenve a függönyök megett
 maradunk élő halottak, akárha sírban temetve
 és szeretkezünk felhevülten, fenyőillatban veszve.

Va fi...

Va fi-ntr-o noapte caldă de mai.
 Când vei intra
 În parcul meu,
 Nisipul aleilor deșarte,
 Îmbrățișând pantofii tăi albi, va tresări...
 La revederea celei venite de departe
 Copacii vor zâmbi...

Ferestrele-mi închise se vor deschide iar,
 Și-n vasele uitate pe albe etajere,
 Buchetele uscate de alb mărgăritar
 Vor palpita
 Ca-n ascultarea unui demonic Miserere!...
 Va fi-ntr-o noapte caldă de mai.
 Când vei veni,
 „Olimpia” din cadru-i îți va surâde iar,
 Ceasornicu-n perete va respira mai rar
 Și mutele covoare, pe jos, vor tresări...

Demonul nebuniei va coborî din nou
 Pe-albastrele sofale
 Și albele dantele,
 Aripa lui va stinge lumina-n candelabru,
 Iar noi,
 Sub ocrotirea tăcutelor perdele,
 Postum ca și-ngropații de vii, într-un cavou,
 Ne vom iubi-n parfumuri de brad și de cinabru.

És azután...
Lesz még egy este, épp, mint a többi.
Eljössz akkor is,
egy októberi estén diszkrét kopogással,
ó, falevelek,
képzelet,
pillám remegése,
létünk egymással...

Jaj!...ez az utolsó este mikor eljöhetsz titkon,
őszi álmodozásaim végtelen sora
versbe szöve,- hímzés finom batiszton-
az elválás szimbóluma...

Összesen ennyi...

És aztán
nem lesz többé semmi,
nem kél fel a nap
nem világít a hold,
nem lesznek csillagok...
S arcok, amiben létezünk,
lehet, hogy
többé nem is mi leszünk!...

Și-apoi...
Va fi într-o seară poate ca și-alte seri.
Va fi
O seară de octombrie cu palpitări discrete
De frunze,
De imagini,
De pleoape
Și regrete...

Vai!... cea din urmă seară când tu vei mai veni
Va fi o aiurare de toamnă pe sfârșite,
O aiurare-n versuri brodate pe-o batistă -
Simbolul despărțirii...

Și-atâta tot...

Și-apoi
Nu va mai fi nimica,
Nu va mai fi nici soare,
Nu va mai fi nici lună
Nici stele căzătoare...
Și față de noi singuri,
Poate,
Nu vom mai fi nici noi!...

Románc zene nélkül
(Nem, senki...ma senki)

Nem, senki...ma senki nem hallgathat, nem láthat kedves-
Ne indulj!
Kezembe gyűrűs ujjacskáid fognám, csókolnám, add hát, mint régen,
Add ujjacskáid nekem megint-
Versemhez drágakőnek kérem-
Emlékezetből akarom megénekelni mind,
Add hát a kezed egészen,
Nincs, nem lehet több kéz ott ilyen, bármily zsúfolt a koncertterem.

Ezen az estén maradj velem...
Hová mennél, ha vége ott,
s nem szól a valcerem? ...
Még nem tudod,
nincs, több ily szerelem csak az enyém, bármily zsúfolt ott
a koncertterem?...

Tárd ki karjaidat -
Az oltárt, ahol magunkat áldoztuk százszor-
Tárd ki karjaimat, hogy veszítsen el benned a szűk sikátor,
Hajolj fölém tüzes ajkakkal kedves,
Felhevült csókjaid éllessék életre sápadt arcomat.
Jelöld meg sorra csúcsaim , örködő sziklád hadd lehessenek
erős, szilárd,
mint legendás madár a Stymfal partján ki édes prédára várt!...

Romanță fără muzică

Nu-i nimeni... nimeni să ne vadă și să ne-auză -
Nu pleca!
Dă-mi degetele-ți inelate să le sărut ca și-altădată,
Dă-mi degetele-ți inelate -
Poeme-n pietre nestemate -
Vreau să le-nvăț pe dinafară și să le cânt,
Dă-mi mâna toată,
Căci nu-i în tot salonul alta, așa, la fel cu mâna ta.

Rămâi cu mine toată seara...
Ce-ți pasă dac-o să sfârșească
Orchestra valsul?...
Tu nu știi
Că nu-i în tot salonul altul la fel ca mine să iubească?

Deschide-ți brațele -
Altarul în care mă-nchinam alt'dată -
Deschide-mi brațele și prinde-mi în ele brațele-obosite,
Apleacă-ți gura-nsângerată,
Și sărutările-ți aprinse înseamnă-le pe-obrazu-mi pal.
Înseamnă-le la rând, să-mi steie pe veci de pază,
Neclintite,
Ca păsările legendare pe malul lacului Stymfal!...

Negatív románc

Semmi sem történt, bár történhetett volna,
Dráma kezdődik, máris véget ér...
Nem másról, bolondozásról szólna,
csillogó késpengén serken csöppnyi vér!...

Hová mindketten jegy nélkül szálltunk,
két utas voltunk egyazon vonaton,
semmi csomag, intés, végszó, amire vártunk,
vagy jel: a vészfék ott van, szemben a falon!...

Nem utazhattunk együtt, magára hagytam...
Leszálltam sietve az éppen állomáson.
Két mókus menekült – vihartól riadtan-
az első viharvert tavaszéjszakámon!

Összesen ennyi!...Mi lehetett volna belőle!
Ízetlen, suta volt a kezdet.
Egyszerű „ napi hír” ezt tudhatod felőle,
hol, mikor történt, nem kell megkeresned!...

Romanța negativă

N-a fost nimic din ce-a putut să fie,
Și ce-a putut să fie s-a sfârșit...
N-a fost decât o scurtă nebunie
Ce-a-nsângerat o lamă, lucioasă, de cuțit!...

N-am fost decât doi călători cu trenul,
Ce ne-am urcat în tren fără tichete
Și fără nici un alt bagaj decât refrenul
Semnalului de-alarmă din perete!...

Dar n-am putut călători-mpreună...
Și fiecare-am coborât în câte-o gară,
Ca două veverițe-nspăimântate de furtună -
Furtuna primei noastre nopți de primăvară!

Și-atâta tot!... Din ce-a putut să fie,
N-a fost decât un searbăd început
De simplu „fapt divers”, ce nu se știe
În care timp și-n care loc s-a petrecut!...

Románc zene nélkül
(Sietnék hozzád)

Sietnék hozzád, hát szóltam az útnak:

– Siess!...

Mesebeli szárnyakkal, ahogy tanultad
emelkedj a fellegekig...

ahol a képzelet,

s még messzebb-

ahol darvak vonulnak

lebegj a láthatár felett!...

nosza, mehetünk, siess!...

Sietnék hozzád, hát szóltam a szélnek:

– Add a kezed

repíts magaddal, amíg a légen át oda jutunk-

ahol ébred a hajnal, s tüze a vöröslő alkonyégnek...

Hozzá hogy mielőbb elérek,

nosza, te szél, add a kezed!...

Romanță fără muzică

Ca să-ajung la tine, i-am zis calului:

- Grăbește...

Pune-ți aripi ca în basme

Și te-nalță până-n nori...

Tot mai sus,

Tot mai departe -

Ca șiragul de cocori

Ce plutește colo-n zare!...

Haide, calule, grăbește!...

Ca să-ajung până la tine, i-am zis vântului:

- Dă-mi mâna

Și târăște-mă cu tine până unde poți pătrunde -

Până-n zarea-nsângerată unde soarele s-ascunde...

Ca s-ajung cât mai degrabă,

Haide, vântule, dă-mi mâna!...

Sietnék hozzád, hát szoltam a halálnak:
-Eredj előre
könyörtelenül kaszáld az élő mezőket
akik utamban állnak...
Simíts el hegyeket láthatárnak,
völgyeket tölts fel belőle
köztem, s közötte-
nosza!...rajta Halál, eredj előre!...

Látod, hogy hozzád mielőbb elérjek,
könyörögtem
az útnak
a halálnak,
a szélnek-
s mind kedvemre tett;
De...
a függönyránc megett zöld szemek nem vártak,
pattan a húr, némul a gitár,
s .. vége, közöttünk elpattan a szál!

Ca să-ajung până la tine, i-am zis morții:
- Mergi-nainte
Și cosește-mi fără milă tot ce-i viu
Și-mi ține calea...
Netezește-mi munții-n zare
Și-umple-mi de cadavre valea
Dintre ea și mine -
Haide!... Haide, moarte, mergi-nainte!...

Ca să-ajung până la tine,
Pentru tine-au obosit
Calul,
Vântul,
Moartea -
Toate mi-au făcut pe voie ;
Dar...
Dintre cutele perdelei, ochii-ți verzi nu-mi mai răsar,
Strunele chitarei-s rupte
Și... romanța s-a sfârșit!

Váratlan érkezés

Vársz valakire?
Nem tudod kire?
Vagy te nem annyit, amennyit rád vár Ő,
s eldöntöd, neked a m o s t a megfelelő?

Nem tudod, ma, vagy holnap-
akarod-e, vagy se-
ezért nem várod, hogy eljön-e?

De bárki voltál,
s lehetnél, mégse,
váratlan lesz az érkezése-,
jöhet, mikor szemed hajnalra nyílik,
vagy házadba talán az éj közepén lép be-
pont ez a pillanat, mikor úgy tűnik,
mintha megcsókolna, és...
Eltűnik!...

Rânduri pentru nechemată

Aștepți pe cineva?
Nu știi pe cine?
Sau nu te-aștepți decât pe tine
Să te-nfruptezi din ce ți se cuvine?

Nu știi că azi sau mâine -
Vrei, nu vrei -
N-aștepți decât sosirea Ei?

Si-oricine-ai fost
Sau vei mai fi,
Sosirea celei nechemate -
Fie că-ți bate-n geam în zori de zi,
Fie că-ți intră-n casa-n miez de noapte -
Exact în clipa când ți-apare,
Doar te sărută și...
Dispare!...

Románc zene nélkül
(Az estén, mikor eljössz hozzám)

Az estén, mikor eljössz hozzám –
mert eljön az az este –
három ezüst gyertyatartóban gyújtok lángot, kedved keresve,
verset olvasok a szeretőkről,
s mintha közöttük volnál
Siracuzán
Kithérán
Lesboson
és Korintban...
Az estén, mikor eljössz hozzám
megkérdem,
úgy, ahogy a régieket is kérdeztem egykor mind te előtted:
– Akarsz-e most, vagy mégsem, engem?...

Az estén, mikor együtt leszünk –
mert eljön az az este –
ágyunkra rózsaszirmot szórunk, tubarózsacsokrot teszünk,
magunka zárjuk a házat
kulcsát messze hajtva...
Az estén, mikor szeretkezünk
megkérdem,
úgy ahogy a régieket is kérdeztem egykor mind te előtted:
– Akarsz-e újra, vagy mégsem engem?...

Romanță fără muzică

În seara când ne-om întâlni -
 Căci va veni și seara-aceea -
 În seara-aceea voi aprinde trei candelabre de argint
 Și-ți voi citi
 Capitole din epopeea
 Amantelor din Siracuză,
 Citera,
 Lesbos
 Și Corint...
 Și-n seara când ne-om întâlni
 Te-oi întreba,
 Ca și pe multele pe care le-am întrebat 'nainte ta:
 - Voiești sau nu să fii a mea?

În seara când ne vom iubi -
 Căci va veni și seara-aceea -
 În pat vom presăra buchete de trandafiri și chiparoasă
 Ne vom închide-apoi în casă
 Și vom zvârli în stradă cheia...
 Și-n seara când ne vom iubi
 Te-oi întreba,
 Ca și pe multele pe care le-am întrebat 'nainte ta:
 - Voiești să nu mai fii a mea?...

Az estén, mikor majd válunk –
mert eljön az az este –
gyertyatartóim ezüstös lángját az éjszaka homálya fedje,
a szirmokat amiben lázunk fürösztött
verseskönyvembe préselem,
ahol Siracuza
Kithéra
Lesbos
és Korint szeretőit rejtem...
Az estén, mikor majd válunk
megkérek szerelmem,
úgy, ahogy a régieket is megkértem egykor mind te előtted:
– hogy az enyém voltál, soha ne feledd el!...

Și-n seara când ne-om despărți -
Căci va veni și seara-aceea -
Vom stinge flăcările-albastre din candelabrele de argint,
Iar florile de chiparoasă și trandafirii-i vom presa
În cartea roză-a epopeii
Amantelor din Siracuza,
Citera,
Lesbos
Și Corint...
Și-n seara când ne-om despărți
Te voi ruga,
Ca și pe multele pe care le-am sfătuit 'naintea ta:
- Să-ți amintești c-ai fost și-a mea!...

Visszhang nélkül

Szerelem, te színes, díszes porcelán,
te tiszavirág életű bolondom,
hát megtaláltalak újra itt a polcon
ahol most egy éve hagytalak sután...

Köszönöm!...
De hogyan?...Ez hogy történhetett?...
Milyen jótét lélek tette ezt veled
távollétemben,
távollétedben,
távollétünkben?...
melyik tiszta szellem,
melyik kék madár,
ennyi időn át ki tartott életben,
s őrzött nekem,
hogy el ne szakadjunk,
hogy együtt maradjunk?...

Romanță fără ecou

Iubire, bibelou de porțelan,
Obiect cu existența efemeră,
Te regăsesc pe-aceeași etajeră
Pe care te-am lăsat acum un an...

Îți mulțumesc!...
Dar cum?... Ce s-a-ntâmpat?...
Ce suflet caritabil te-a păstrat
În lipsa mea,
În lipsa ei,
În lipsa noastră?...
Ce demon alb,
Ce pasăre albastră
Ți-a stat de veghe-atâta timp
Și te-a-ngrijit
De nu te-ai spart
Și nu te-ai prăfuit?...

Szerelem, te színes, díszes porcelán,
drága árú, mázad még sértetlen,
Maradj, kérlek, maradj itt e helyen...
Ne hagyj el engem...
Mert hogyha szeretnél-
Ó! ...Ha szeretnél mégis igazán-
Várnál talán egy évet...
Egyetlen évet...
Ennyit...
Összesen egyet...

Szerelem, te színes, díszes porcelán!...

Iubire, bibelou de porțelan,
Obiect de preț cu smalțul nepătat,
Rămâi pe loc acolo unde ești...
Să nu te miști...
Și dacă ne iubești -
O!... dacă ne iubești cu-adevărat -
Așteaptă-ne la fel încă un an...
Un an măcar...
Atât...
Un singur an...

Iubire, bibelou de porțelan!...

Társalgás az ördögömmel

Ma éjjel feltámadt bennem az ördög –
 az ördög aki prófétának képzei magát –
 A szót magához ragadva lassan... lassan...
 nyitogatta isteni titok ajtaját,
 amitől – mondhatom nyíltan – megriadtam,
 nem is azt, amit valaha értettem,
 hanem azokat – ami, ha egyszer kipattan –
 szabadulni tőle lehetetlen...

Nem vagyok biztos benne éppen ezért,
 hogy jól ítélem-e amiről beszélt...
 De éjjel a bennem feltámadt ördög
 igazi próféta szavakkal győzött,
 nem figyelni akkor szégyenlettem volna,
 s kíváncsian, mint bárki, míg itt időzött
 tűrtem bolondozását, hallgattam igéit
 amivel ijesztett, elejétől végig...

De vorbă cu diavolul

Azi-noapte, Diavolul din mine -
Un Diavol ce pretinde-a fi profet -
M-a luat cu vorba-ncet... încet...
Și m-a băgat în tainele divine,
Pe care eu - spun drept - mi-e frică
Să nu care cumva să le-nțeleg,
Fiindcă sunt taine care - când se strică -
Nu se mai dreg...

De-aceea nici nu sunt prea lămurit
Asupra celor ce mi-a povestit...
Dar cum azi-noapte Diavolul din mine
Vorbea ca un profet adevărat,
Să nu-l ascult deloc mi-a fost rușine,
Și curios, ca orice om, i-am suportat
Năzbâția cu care m-a-ngrozit
De la-nceput și până la sfârșit...

Merthogy – mondta – fontos a tudás,
 olyan a tudatlan – érted –,
 mint holt, nincs benne élet.
 Tudd meg tehát, ha egyszer elszegényedsz,
 gazdagoknak ne tereged ki szenvedésed,
 barátaid se halljanak sírni téged,
 azzal a sírod ásod, ha tőlük kéregetsz,
 s gazdag nőknél sem érdemes
 hasonlítgatnod jelennel, múltadat,
 ne átkozódj... mert nem tehetsz
 semmit, tetesd csak némának magad:+
 és hallgass... hallgass... hallgass...
 Ne hallják szavad...
 Ha végképp úgy viselkedsz
 mint bármely hibátlan polgár,
 meglátod, hallgatásod aranyat ért,
 igaz leszel, szerencsés, soha hitszegő
 példaképe tisztelendő egyszerűségnek-
 okos, szorgalmas, tette kész erő...

 S bennem az ördög így zárta szavát...
 „Jó éjszakát!”

Mi-a spus că-n viață trebuie să știi
 Ce nu știi decât morții
 Când pleacă dintre vii.
 Să știi că dacă-ntâmplător vei fi flămând,
 Să nu te-arăți bogaților așa cum ești,
 Să nu te-audă prietenii plângând,
 Să nu-ntinzi mâna dreaptă să cerșești
 Femeilor ce ți-au păpat avutul,
 Să nu-ți compari prezentul cu trecutul,
 Să nu blestemi... și să nu faci
 Nimic mai mult decât ce face mutul:
 Să taci, să taci, să taci...
 Și iar să taci...
 Iar când vei amuți complet,
 Ca orice-autohton fără defect,
 Tăcerea, care-i aur controlat,
 Te va-ndrepta spre lozul cu noroc,
 Iar tu - un simplu sâmbure de-alună -
 Te vei schimba-ntr-un sâmbure de foc...

 Și Diavolul din mine sfârși cu...
 „Noapte bună!”

Cincinat Pavelescu

Még kell a dal

Még kell a dal!
Erdőm, szent bölcső, lomb, avar,
te fürdettél versekben engem
gyermekből amíg ifjú lettem,
add vissza tüzem, add hamar!

Még kell a dal!
Legyek ki voltam, ne vén, ily hamar...
daltól fiatal lesz a lelkem,
az öröm dallal visszhangzik bennem,
égtől a földig zivatar.

Még kell a dal!
Feledjem, hazug a szó, badar,
és minden álom ábránd, látomás,
életünk, a hervadó virág egy
sírból nő ki, ami majd takar.

Még kell a dal!
Még kell a dal!

Voiesc să cânt

Voiesc să cânt!
Pădure scumpă, leagăn sfânt,
Tu, ce-ai scăldat în poezie
Apuşa mea copilărie,
Din nou redă-mi avânt!

Voiesc să cânt!
Să fiu ce-am fost să uit ce sânt...
Cântarea e re-ntinerire,
E un ecou de fericire,
E cerul pe pământ.

Voiesc să cânt!
Să uit că totul e cuvânt,
Vis, nălucire trecătoare,
Că viaţa este ca o floare
Ce creşte pe-un mormânt.

Voiesc să cânt!
Voiesc să cânt!

Sinaia, 1893

Marin Sorescu

* * *

(cím nélkül)

Egy asszony,
gyümölcsért fára mászik,
férje tartja neki összefont két kezéből a
létrát.

Egy madárka repül
az égbe
egy fiú tarja meg a
levegőt.

Egy csillag ragyog az
égen,
a föld tartja
hozzá az eget.

* * *

O femeie
Se urcă-ntr-un pom
Și bărbatul îi ține cu amândouă mâinile
Scara.

O pasăre zboară
Pe cer
Și un copil îi ține
Aerul.

O stea răsare
Pe cer
Și pământul
Îi ține cerul.

Betegség

Doktor, halálos kórt érzek
itt, létezésemnek végvidékein,
fájnak létfontos szerveim.
Nappal az elmúló napok,
éjjel meg a hold, s a csillagok.

Szúrás nyílt belém a felhős ég felől,
amire eddig figyelni nem volt ok, se cél,
arra ébredek riadtan, reggelente,
mert újdonság nekem a tél.

Hiába kerestem megannyi biztos gyógyszert,
vágyódtam, szerettem, olvasni tanultam,
ismertem pár okos könyvet is,
beszéltem másokkal, s aztán úgy gondoltam,
jó voltam, szép, s talán éltem is...

Mindezek jótékony hatása nem ért el hozzám, doktor,
bár a rettegés éveit érte megfizettem.
A halálos kórt már tudom, ott szereztem,
azon a napon,
mikor megszülettem.

Boala

Doctore, simt ceva mortal
Aici, in regiunea fiintei mele
Ma dor toate organele,
Ziua ma doare soarele
Iar noaptea luna si stelele.

Mi s-a pus un junghi in norul de pe cer
Pe care pana atunci nici nu-l observasem
Si ma trezesc in fiecare dimineata
Cu o senzatie de iarna.

Degeaba am luat tot felul de medicamente
Am urat si am iubit, am invatat sa citesc
Si chiar am citit niste carti
Am vorbit cu oamenii si m-am gandit,
Am fost bun si-am fost frumos...

Toate acestea n-au avut nici un efect, doctore
Si-am cheltuit pe ele o groaza de ani.
Cred ca m-am imbolnavit de moarte
Intr-o zi
Cand m-am nascut.

Megláttam...

Megláttam, fény van a földön,
hát megszülettem én is
megtudni, mit csináltak.

Egészség? Akarat?
Érezitek-e néha a boldogságot ?

Köszönöm, ne válaszoljatok.
Nem panaszt hallgatni jöttem,
kérdésem sok, s az idő repül fölöttem.

Tetszik nekem a hely,
meleg, gyönyörű,
ömlik ide a fény, attól
nő a fű.

No és a lányka, oly szelíden
néz rám, lelke sugárzik szemeiben...
Nem, kedvesem, ne azzal törődj, hogy szeress.

Egy csésze feketét kérek majd, ennyit.
Kezedből.
Ahogy elkészíted tetszik,
keserűn.

Am zarit lumina...

Am zarit lumina pe pamant,
Si m-am nascut si eu
Sa vad ce mai faceti.

Sanatosi? Voinici?
Cum o mai duceti cu fericirea?

Multumesc, nu-mi raspundeti.
Nu am timp de raspunsuri,
Abia daca mai am timp sa pun intrebari.

Dar imi place aici.
E cald, e frumos,
Si atata lumina incat
Creste iarba.

Iar fata aceea, iata,
Se uita la mine cu sufletul ...
Nu, draga, nu te deranja sa ma iubesti.

O cafea neagra voi servi, totusi.
Din mana ta.
Imi place ca tu stii s-o faci
Amara.

Változni akartam

Változni akartam, hogy jobb legyek,
lámpással kerestem, hogyan tovább,
lennék fenyők fensége, szűzi virág,
s éjjel alhatnék, akár a gyerek.

Eltelnék büszkeséggel, mondanák: ez ő,
a világon párom nem akadna.
Szépség, a törvényt aki maga szabja,
s kutatnák, bennem mi a vonzerő.

Milyen jó! Milyen jó! Milyen jó!
S ha meggondolom: jaj, mekkora vétek!
Nem cserélt senki, nem állt kötélnek,
vagyok változatlan szürke földlakó.

Am vrut să mă schimb

Am vrut să mă schimb pe unul mai bun,
L-am căutat cu lumînarea,
Înalt ca bradul, curat ca floarea,
Și care noaptea să doarmă tun.

Ce, cu mîndrie, să-și zică: unul
Ca mine-n lume nu mai există.
Frumos, cu educație ateistă,
Poți să îl cauți să tragi cu tunul.

Ce bine! Ce bine! Ce bine!
Și, pe de altă parte, vai ce păcat!
Nimeni n-a vrut să se dea pe mine
Și de-aceea am rămas neschimbat.

Szembekötődsi

Fákat kötöztem szememre
zöld kendővel,
s megkértem, őket leljenek meg engem.

És megtaláltak nyomban
egy levél-halomban.

Madarakat kötöztem szememre
fekete kendővel,
s megkértem őket, leljenek meg engem.

És megtaláltak nyomban
egy kedves dalomban.

Bánatot kötöztem szememre
mosollyommal,
s a bánat másnap megtalát szégyenemre
a szerelemben.

Am legat...

Am legat copacii la ochi
Cu-o basma verde
Și le-am spus să mă găsească.

Și copacii m-au găsit imediat
Cu un hohot de frunze.

Am legat păsările la ochi
Cu-o basma de nori
Și le-am spus să mă găsească.

Și păsările m-au găsit
Cu un cântec.

Am legat tristețea la ochi
Cu un zâmbet,
Și tristețea m-a găsit a doua zi
Într-o iubire.

Szememre kötöztem a napot
átvirrasztott éjeimmal,
s kértem, találjon meg engem.

Ott vagy, mondta akkor a nap,
de ezután soha többé
ne bujkálj előlünk.

Ne bujkálj előlünk,
kértek a dolgok is rendre,
érzelmek intettek türelemre,
előlük rejtőztem, őket kötöztem
szememre.

Am legat soarele la ochi,
Cu nopțile mele
Și i-am spus să mă găsească.

Ești acolo, a zis soarele,
După timpul acela,
Nu te mai ascunde.

Nu te mai ascunde,
Mi-au zis toate lucrurile
Și toate sentimentele
Pe care am încercat să le leg
La ochi.

Zaharia Stancu

Ének a ködben

Ágak, ti ködben gubbasztó szárnytalan madárhad,
ösvényeinkre ne vessetek ma árnyat.

Ez a néma gyötrődés elkerülhetetlen útja.
Lelkünket csillagok felé, vagy tán az örvény-mélyre húzza.
Fogjuk egymás kezét, nincsenek szavak.
Hazudni kár, szerelem csak az, ami igaz marad.
Egykor napfényes erdön sétáltunk egymást karolva,
menekülünk most ködfelhőfodorba bújva...

a lét keskeny peremére szorulva...

Cântec în ceață

Copacii, pre negri, ne ies in drum.
Umbrele lor clătinate sunt fum.

O spaimă tacută ne-nvăluie rea.
Poate vântul ne poarta prin lume ori poate o stea.
Ne ținem de mâini, ne spunem cuvinte,
Poate noi o mințim, poate dragostea minte.
Cândva ne-am plimbat prin soarele dimineții,
Acum băjbăim prin pădurile certii...

Ori poate pe marginea vietii...

Gyere velem

A világ végére gyere el velem,
ahol a véges immár végtelen.
Találunk búzát, aranyból legyen,
minden szálon millió kalász,
s minden kalászon millió a szem.

A világ végére gyere el velem,
ahol a véges immár végtelen.
Találunk kékszőlőtöveket kedves,
minden tő millió fürttől terhes,
minden fürtön millió a szem,
s abban millió hordó must terem.

A világ végére gyere el velem,
ahol a véges immár végtelen.
Találunk erdőt, hatalmasat
nyírfából, amit átkarol a nap,
tölgyerdőt, ahol a merev gyökér
a föld belsejének közepéig ér.

Ott megtaláljuk szerelmi bánatom,
megtaláljuk szenvedő szerelemet
a fűben, beteg, fekszik a napon,
vagy fehér felhőn elterülve pihen
az ezüstszín felhőhegyen...

A világ végére gyere el velem
ahol a véges immár végtelen.

Hai cu mine

Hai cu mine până la capătul lumii,
 Poate lumea are totuși un capăt.
 Acolo vom găsi grau de aur,
 Fiecare fir va avea o mie de spice,
 Fiecare spic va avea o mie de boabe.

Hai cu mine până la capătul lumii,
 Poate lumea are totuși un capăt.
 Acolo vom găsi struguri albaștri ,
 Fiecare butas va avea o mie de struguri,
 Fiecare strugure o mie de boabe,
 Fiecare boabe o mie de butii de must.

Hai cu mine până la capătul lumii,
 Poate lumea are totuși un capăt.
 Acolo vom găsi păduri uriașe,
 Păduri de plopi cu creștetu-n cer,
 Păduri de străjar cu rădăcinile
 Înfipse adânc până la miezul planetei.

Acolo vom găsi trista mea dragoste,
 Patimăsa mea dragoste o vom găsi
 Culcată în iarba coaptă de soare
 Ori poate culcată pe un nor alburiu,
 Pe un nor argint alburiu...

Hai cu mine până la capătul lumii,
 Poate lumea are totuși un capat.

A kert hajnalban

Megleheted a hajnalt, ha kertembe tévedsz,
meglátod, imádkoznak, könyörögnek a méhek,
varázsos bűvöletükben virágaim, a szépek,
harmatuk vesztik el sorra mind, szegények.

Grădina in zori

Dac-ai veni-n grădina, ți-aș arată în zori
Albinele cum se roage smerite și se închina
Pe fiecare dintre salbăticele flori,
Ca-ntr-o bisericuța de roua și lumina.

Ne szomorkodj

Ne szomorkodj, hogy elmúlt, ami elmúlt,
gyűlnek és szállnak a viharfellegek,
friss szellő jön, szertefoszlik a bánat,
virágot bont majd, tiszta kék eget.

Ne szomorkodj, hogy vissza semmi nem tér,
bánatfolyók a tengerbe érnek,
rohan az élet, mért futnál, sietnél,
messzi láthatáron alkonytüzek égnek.

Az élet mint kutya, néha beléd harap,
öklel a bivaly, ha szarvával elér,
zsenge pázsiton a korai bárány
betölti sorsát, pár napot, ha él.

Hát hagyd, hulljanak le a csillagok,
ha nem tűzből, jégből vannak ők,
jövünk tisztán, fényesen a fényből,
és ködbe veszünk, árva szeretők.

Ne szomorkodj, hogy elmúlt, ami elmúlt,
borongó felhők, egyszer messze szállnak,
friss fuvallat jön, a télbe zárt hegyekbe
tavasz küld fényt egy apró hóvirágnak...

Nu Te-ntrista

Nu te-ntista ca-i pierdut ce-ai pierdut,
Totul trece ca o tramba de nori,
Vine vantul si o destrama,
Vantul care scutura flori.

Nu te-ntrista ca nimic nu se-ntoarce,
Raurile curg toate spre mare,
Oricatt ai merge de repede,
Nu poti s-ajungi pana la zare.

Unii caini latra doar, altii musca,
Bivolii sunt negri si-mpung,
Pa pajistea tanara, ierii,
Sa-mbatraneasca n-ajung.

Lasa steaua sa cada chiar
Daca nu e de foc, ci de gheata.
Poate venim din lumina ori poate
Din ceata venim si mergem in ceata.

Tu nu te-ntrista c-ai pierdut ce –ai pierdut,
Totul se destrama ca a tramba de nori.
Vine vantul si usuca dealurile
Pe care primavara se ivesc flori.

Búcsúzó, eljött az alkonyat
(átköltés)

Búcsúzó, eljött az alkonyat
Hegyedbe szököm ősutám,
Nem gyűjtöm többé csókjaid,
Sem kettőt, sem hármát ezután.

Búcsúzó, eljött az alkonyat,
Köddé válik egy Harpagon,
Nem őrzöm tovább kincseid,
Nem kísér égbe, jól tudom.

Naponta eljön az alkonyat,
Naponta virrad a hajnal,
Szőlőfürtökkel kínált az ősz,
A tavasz virágzó gallyal.

Búcsúzó, eljött az alkonyat,
Delem édes volt, édes az élet.
Ágyam hóból lesz, puha hóból,
A holddal, ha nyugovóra térek.

Om în amurg

Acum sunt un om în amurg,
Fugi în munții tăi, căprioară,
Nu mai râvnesc să-ți sărut buzele
A doua oară, a treia oară.

Acum sunt un om în amurg,
Pieri din juru-mi, viclean bancher,
N-am ce să mai fac cu aurul tău,
Aurul n-are trecere în cer.

Fiece zi are amurg,
Fiece zi are și zori.
Toamna vin e plină de struguri,
Primavara numai de flori.

Acum sunt un om în amurg,
Ora amiezii a fost dulce, dulce,
În cuibul din fulgi de zapadă
Luna s-a dus să se culce.

Nichita Stanescu

Ének a vágyról

Odasimultam hangodhoz kedves.
Jó volt akkor ott nekem nagyon, kebleid melege dajkálta
homlokom.

Nem is emlékszem, miről énekeltél.
Talán valamit a lombos ágról, folyóról, holdvilágról ami átjárta
éjeid.
De lehet, múló gyermekkorod temetted vélem itt
a szavak mögötti térbe el.
Nem is emlékszem miről énekeltél.

Játszottam kezemmel hajfürtjeid között.
olyan konok volt mind, olyan makacs,
észre sem vetted, hogyan küszködök.

Nem is emlékszem, miért zokogtál, akkor.
Épp úgy, ahogy a szomorú alkonyoktól.
Talán szerelemtől,
szelíd szavamtól.
Nem is emlékszem miért zokogtál akkor.

Odasimultam hangodhoz kedves és szerettelek.

Cântec de dor

Mă culcasem lângă glasul tău.
Era tare bine acolo și sânii tăi calzi îmi păstrau
tâmpolele.

Nici nu-mi mai amintesc ce cântai.
Poate ceva despre crengile și apele care ți-au cutreierat
noapțile.
Sau poate copilăria ta care a murit
undeva, sub cuvinte.
Nici nu-mi mai amintesc ce cântai.

Mă jucam cu palmile în zulufii tăi.
Erau tare îndărătnici
și tu nu mă mai băgai de seamă.

Nici nu-mi mai amintesc de ce plângeai.
Poate doar așa, de tristețea amurgurilor.
Ori poate de drag
și de blândețe.
Nu-mi mai amintesc de ce plângeai.

Mă culcasem lângă glasul tău și te iubeam.

Nicolae Tomescu

Kezdetben voltak a szavak

Az Isten
azt mondta,
legyen világosság,
és így lett,
és mondta még,
legyen föld,
váljanak el a vizek
a víztől,
és így lett,
és mondta aztán
legyenek bolygók,
állatok,
és így lett,
és mondta még,
alkossunk embert
képünkre és
hasonlítson
Miránk
és így lett.

La început a fost cuvântul

Dumnezeu
a vorbit
să fie lumină
și așa a fost
și a mai zis
să fie pământ
să despartă apele
de ape
și așa a fost
și a mai zis
să fie plante
să fie animale
și așa a fost
și a mai zis
să Facem om
după chipul
și asemănarea
Noastră
și așa a fost

Bár nincs az Írásban,
de így volt,
nem sokkal ez után
mondta az Úr,
édesítsük meg
Ádám és Éva életét,
és választott
nekik utódot
a költőt,
aki büntetés
terhe mellett
kutatja majd
a költészetben
az emberi lélek
mélységeit, hogy
a szavak arany-
bányájára leljen.

Dar nu scrie în Scriptură
și așa a fost
nu cu mult după aceea
a zis domnul
să-i mai îndulcim
lui Adam și Evei
și mai ales
urmașilor lor
pedeapsa
prin crearea
Poeziei
pe care
o va găsi
Poetul
în cuvintele
izvorâte
de la Mine

Grigore Vireu

Vágylak látni téged anyám

Csillagos ég alatt az ér
könnytől dúsul, rohan az ár,
vágyom féltő pillantásod,
vágylak látni téged anyám.

Anyácskám, Te: nézd, a kerted,
benne virág, dió, alma,
szemeimben te világolsz,
ajkam a te hited vallja!

Anyácskám, Te: nekem örök
tanítóm vagy, halhatatlan,
jóról, vágyról, emberségről,
üzenj nékem még a dalban!

Gyümölcsödet vihar veri,
levél foszlik ronggyá a fán.
Vágyom puha öled mama,
vágylak látni téged anyám.

Oroszlánsörényét rázza,
dühöng a tél, vad a határ.
Szavad melegére vágyom,
vágylak látni téged anyám

Csillagfény, ha arcom éri
mintha kendőd hullna reám.
Ősz vagyok, maholnap öreg,
vágylak látni téged anyám.

Mi-e dor de tine, mama

Sub stele trece apa
Cu lacrima de-o samă,
Mi-e dor de-a ta privire,
Mi-e dor de tine, mamă.

Măicuța mea: grădină
Cu flori, cu nuci și mere,
A ochilor lumină,
Văzduhul gurii mele!

Măicuțo, tu: vecie,
Nemuritoare carte
De dor și omenie
Și cîntec fără moarte!

Vînt hulpav pom cuprinde
Și frunza o destramă.
Mi-e dor de-a tale brațe,
Mi-e dor de tine, mamă.

Tot cască leul iernii
Cu vifore în coamă.
Mi-e dor de vorba-ți caldă,
Mi-e dor de tine, mamă.

O stea mi-atinge fața
Ori poate-a ta năframă.
Sunt alb, bătrîn aproape,
Mi-e dor de tine, mamă.

A szerelem nyugalma ez?

A szerelem nyugalma ez?
Belepte hajam a dér.
Még perzselő az álmom
akár a frissen sült kenyér.
Ragyog a fű? Nem látom én:
a völgyben lenn forrás zenél?!
Ott fent kutatlak árnyalak,
a Holdtól messze jár a Nap.
Fényedig nem ér karom.
Mért születnek csillagterek?
Csak a bánat, a fájdalom,
s nem több, amit megismerek.

E-o liniste iubirea?

E-o liniste iubirea?
Mi-s pletele albite.
Si turbure mi-e somnul
Ca intre doua pite.
Nu stiu: rasare iarba,
Mai curg pe vai izvoare ?!
Departe esti de mine
Cum Luna e de Soare.
Pier stele neatinsé.
Noi stele se vor naste.
Am cunoscut durerea,
Nu am ce mai cunoaste.

Vasile Alecsandri

Csillagok

Tőlem hozzád csak csillagok
fénye ér el, érted ragyog!

Mégis, miféle csillagok?
Látod, a könnyeim azok

szemeimből szöknek messze,
félaggatom az egekre

ahogy megül friss hajnalon
harmatcsepp a virágokon!...

Hullattam belőlük sokat
sanyarú sorsom miatt!

S mennyit szétszórtan hagyok,
a világ vándora vagyok!

Hullatom könnyem a gyászért...
De nézd, a meglelt boldogságért

Óh! most legszebb két könnyemet,
ők csupán kettőnkért fénylenek!

Stelele

De la mine pân'la tine
Numai stele și lumine!

Dar ce sunt acele stele?
Sunt chiar lacrimile mele

Ce din ochii-mi au zborat
Și pe cer s-au aninat

Cum se-anină despre zori
Roua limpede pe flori!...

Vărsat-am multe din ele
Pentru soarta țării mele!

Multe pentru cei ce sunt
Pribegiți de pământ!

Multe lacrimi de jeline...
Iar de dulce fericire

Ah! Vărsat-am numai două,
Și-s luceferi amandouă!

Sevilla 1853

A SZERZŐ IRODALMI MUNKÁSSÁGA

Részvétel antológiákban:

- Létidő-beszéd (Accordia Kiadó, Budapest, 2005)
Télidők fehér terein (Accordia Kiadó, Budapest, 2005)
Infúzió (A Magyar Orvosok és Képzőművészek Köre, 2005)
Fellobbanó árnyak (Accordia Kiadó, Budapest, 2006)
Emlékezés (A Magyar Orvosok és Képzőművészek Köre, 2006)
Jelek a hóezüstben (Accordia Kiadó, Budapest, 2006)
Szép írások 2007 (Accordia és Litera Nova Kiadó, Budapest, 2007)
A létigéken túl (Accordia Kiadó, Budapest, 2007)
Tükörképeink (A Magyar Orvosok és Képzőművészek Köre, 2007)
A bejárható végtelen (Accordia Kiadó, Budapest, 2008)
Arcok és Énekek (Rím Könyvkiadó, Budapest, 2008)
Hullámtörések (A Magyar Orvosok és Képzőművészek Köre, 2008)
Arcok és Énekek (Rím Könyvkiadó, Budapest, 2009)
Arcok és Énekek (Rím Könyvkiadó, Budapest, 2010)

Önálló kötet:

- Létezés fűszálra fűzve (Accordia Kiadó, Budapest, 2006)
Indexre tett tévelygéseim (Accordia Kiadó, Budapest, 2007)

Elismerések:

- X. Aquinkumi költőverseny : Pannon Művészeti alaptvány különdíja: 2007
Nagy Lajos Irodalmi és Képzőművészeti Társaság: Dicsérő oklevél 2008
XII. Aquincumi költőverseny: Aquincumi Múzeum különdíja 2009
XIII. Aquincumi költőverseny: Aquincumi Múzeum különdíja 2010

A szerk.

TARTALOM

FRANCIA KÖLTŐK

Auteur Anonyme

Jó napot hölgyem	12
Bonjour madame	13
Jó estét Holdnagyasszony	14
Bonsoir madame la Lune	15

Guillaume Apollinaire

Búcsú	16
L' adieu	17
Szív, korona, tükör	18
Coeur couronne miroir	19
Kikericssek	22
Les Colchiques	23
A jel	24
Signe	25

Paul Gérauld

Szüntesd meg kérlek nyilaiddal... ..	26
Quand cesseront vos traits... ..	27

Viktor Hugo

Szépséges parancsolómnak	28
A la belle impérieuse	29

Jules Supervielle

Váltás	30
Echanges	31

Paul Verlaine

Chansonette (la Bonne Chanson XXI)	32
La Bonne Chanson	33
Green.	34
Green.	35
Érzelmes párbeszéd	36
Colloque sentimental	37

Remy Gourmont

Almáskertben	38
Le verger	39
Halott levelek	42
Les feuilles mortes	43

Charles Dumont

Ez, talán ez lehet.	44
C'est peut-être ca	45

Jaques Prévert

Kertben	48
Le jardin	49
Első nap.	50
Premier jour.	51
Reggeli	52
Déjeuner du matin	53
Bukásra áll	54
Le cancre.	55

Francios Villon

Végballada	56
Ballade finale	57

NÉMET KÖLTŐK

Matthias Claudius

Anya a bölcsőnél.....	64
Die Mutter bei der Wiege	65
A gyermek	66
Das Kind	67

Johann Wolfgang von Goethe

A thulei király	68
Der König in Thule	69
Nektárcseppek.....	70
Die Nektartropfen	71
Prometheusz	72
Prometheus	73

Henrich Heine

Új tavasz XXXV.	78
Neuer Frühling XXXV.	79
Új Tavasz XXXIV.....	80
Neuer Frühling XXXIV.	81
Havas fák alatt	82
Neuer Frühling.....	83

Eduard Mörike

Éjfél	84
Um Mitternacht	85
A kertész.....	86
Der Gaertner	87
Az erdőn.....	88
Am Walde	89

Christian Morgenstern

Türelem.....	90
Geduld.....	91

Rainer Maria Rilke

Jöjj, nézd az érkező tavaszt.....	92
Will dir den Frühling zeigen...	93

ROMÁN KÖLTŐK

Stefan Baiatu

Szomorú ünnep.....	98
Triste sărbători	99

Valeriu Cercel

Vágyakozás.....	100
Dor	101

Cezar Boliak

Holnapban van remény	104
Speranța în ziua de mâine	105

Jonut Caragea

Kint lassan hull a hó	106
Afară ninge rar	107

George Bacovia

Hiába	108
Vanitas	109
Régi románc	110
Ecou de románța	111
D e c e m b e r	112
Decembre.....	113

Lucian Blaga

Nyár.....	116
Vară	117
Csend	118
Liniste.....	119

Cseppkövek.....	120
Stalactita.....	121
Mi és a Föld	122
Noi și pământul	123
Mihai Eminescu	
Mért hajladozol?.....	124
Ce te legeni	125
Álmos kis madárfiák	126
Somnoroase pasarele.....	127
Kint már az ősz.....	128
Afară-i toamnă	129
Szirtek fölélé.....	130
Peste vârfuri.....	131
Viszontlátás	132
Revedere	133
Ó maradj	136
O, RAMII.....	137
Éjszakáim... ..	138
Noaptea.....	139
Erdő mélyről végre már.....	140
La mijloc de codru... ..	141
Óda	142
Oda	143
Száz árbócos	144
Dintre sute de catarge	145
Octavian Goga	
Távol	146
Departé.....	147

Ion Minulescu

Akvarell	150
Acuarelă	151
Annak, aki rászéd	154
Celei care minte	155
Lesz... ..	160
Va fi... ..	161
Románc zene nélkül	164
Romanța fără muzică	165
Negativ románc	166
Romanța negativă	167
Románc zene nélkül	168
Romanța fără muzică	169
Váratlan érkezés	172
Rânduri pentru nechemată	173
Románc zene nélkül	174
Romanța fără muzică	175
Visszhang nélkül	178
Romanța fără ecou	179
Társalgás az ördögömmel	182
De vorbă cu diavolul	183

Cincinat Pavelescu

Még kell a dal	186
Voiesc să cânt	187

Marin Sorescu

* * *	188
* * *	189
Betegség	190
Boala	191